

EURÓPAI PARLAMENT

2009 - 2014

Plenárisülés-dokumentum

A7-0226/2011

14.6.2011

JELENTÉS

a 2020-ig tartó időszakban és azt követően érvényesülő energiainfrastruktúra-prioritásokról
(2011/2034(INI))

Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság

Előadó: Francisco Sosa Wagner

TARTALOMJEGYZÉK

	Oldal
AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSÁRA IRÁNYULÓ INDÍTVÁNY	3
INDOKOLÁS	27
VÉLEMÉNY A KÖRNYEZETVÉDELMI, KÖZEGÉSZSÉGÜGYI ÉS ÉLELMISZER- BIZTONSÁGI BIZOTTSÁG RÉSZÉRŐL	32
VÉLEMÉNY A REGIONÁLIS FEJLESZTÉSI BIZOTTSÁG RÉSZÉRŐL	37
A BIZOTTSÁGI ZÁRÓSZAVAZÁS EREDMÉNYE.....	44

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSÁRA IRÁNYULÓ INDÍTVÁNY

a 2020-ig tartó időszakban és azt követően érvényesülő energiainfrastruktúra-prioritásokról (2011/2034(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel az „Energiainfrastruktúra-prioritások 2020-ig és azt követően – Az integrált európai energiahálózat programterve” című bizottsági közleményre (COM(2010)0677),
- tekintettel az „Energiainfrastruktúra-prioritások 2020-ig és azt követően – Az integrált európai energiahálózat programterve” című dokumentummal kapcsolatos hatásvizsgálatról szóló bizottsági szolgálati munkadokumentumra (SEC(2010)1395),
- tekintettel az „Energia 2020: A versenyképes, fenntartható és biztonságos energiaellátás és -felhasználás stratégiája” című bizottsági közleményre (COM(2010)0639),
- tekintettel az „Európa 2020: Az intelligens, fenntartható és inkluzív növekedés stratégiája” című bizottsági közleményre (COM(2010)2020),
- tekintettel a „Megújuló energia: A 2020-ra szóló célkitűzés teljesítése terén tett előrehaladás” című bizottsági közleményre (COM(2011)0031),
- tekintettel az Európai Parlament és a Tanács 2009/28/EK irányelvére a megújuló energiaforrásból előállított energia támogatásáról, valamint a 2001/77/EK és a 2003/30/EK irányelv módosításáról és azt követő hatályon kívül helyezéséről¹,
- tekintettel „Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának 20%-ot meghaladó mérséklésére irányuló lehetőségek elemzése és a kibocsátás-áthelyezés kockázatának vizsgálata” című bizottsági közleményre (COM(2010)0265),
- tekintettel az „Alacsony szén-dioxid-kibocsátású, versenyképes gazdaság 2050-ig történő megvalósításának ütemterve” (COM(2011)0112) című bizottsági közleményre,
- tekintettel az „Energiával tölteni fel Európát: valódi piac biztonságos energiaellátással” című harmadik belső energiapiaci jogalkotási csomagra²,
- tekintettel a földgázellátás biztonságának megőrzését szolgáló intézkedésekről szóló, 2010. október 20-i 994/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletre³,
- tekintettel az „Erőforrás-hatékony Európa – Az Európa 2020 stratégia keretébe illeszkedő kiemelt kezdeményezés” című bizottsági közleményre (COM(2011)0021),
- tekintettel a transzeurópai energiahálózatokra vonatkozó iránymutatások

¹ HL L 140., 2009.6.5., 16. o.

² HL L 211., 2009.8.14., 1. o.

³ HL L 295., 2010.11.12., 1. o.

megállapításáról és a 96/391/EK és az 1229/2003/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. szeptember 6-i 1364/2006/EK európai parlamenti és tanácsi határozatra¹,

- tekintettel az energiaágazatbeli projektek közösségi pénzügyi támogatásán alapuló gazdaságélénkítő program létrehozásáról szóló, 2009. július 13-i 663/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletre,
- tekintettel a transzeurópai energiahálózatokra vonatkozó program 2007–2009 közötti időszakban történő végrehajtásáról szóló bizottsági jelentésre (COM(2010)0203),
- tekintettel a 2010. május 6-i állásfoglalására az információs és kommunikációs technológiák alkalmazásáról az energiahatékony és alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaságra való áttérés elősegítése érdekében,
- tekintettel a Bizottság Európai Parlamentnek és Tanácsnak címzett, „Európai energiapolitika” című közleményére (COM(2007)0001),
- tekintettel a Bizottság Európai Parlamentnek és Tanácsnak címzett, „Elsőbbségi összekapcsolási terv” című közleményére (COM(2006)0846),
- tekintettel a villamos energia belső piacára vonatkozó közös szabályokról és a 2003/54/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló,
- tekintettel a földgáz belső piacára vonatkozó közös szabályokról és a 2003/55/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. július 13-i 2009/73/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre,
- tekintettel „A 2011–2020-as időszakra vonatkozó új európai energiastratégia felé” című, 2010. november 25-i állásfoglalására²,
- tekintettel az energiahatékonsági cselekvési terv felülvizsgálatáról szóló, 2010. december 15-i állásfoglalására³,
- tekintettel az Európa 2020 stratégiáról szóló, 2011. február 17-i állásfoglalására⁴,
- tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés 194. cikkére,
- tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés 170. cikkére, amelynek értelmében az Unió hozzájárul a transzeurópai hálózatok létrehozatalához és fejlesztéséhez a közlekedési, a távközlési és az energiaipari infrastruktúra területén,
- tekintettel eljárási szabályzata 48. cikkére,
- tekintettel az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság jelentésére, valamint a

¹ HL L 262., 2006.9.22., 1. o.

² Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0441.

³ Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0485.

⁴ Elfogadott szövegek, P7_TA(2011)0068.

Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság és a Regionális Fejlesztési Bizottság véleményére (A7-0226/2011),

- A. mivel az előttünk álló fő energiaügyi kihívásokat az éghajlatváltozás elleni küzdelem, az energiaellátás biztonságának és függetlenségének erősítése és ezzel egyidejűleg a teljes energiafelhasználás és a fosszilis tüzelőanyagok behozatalának és az azoktól való függőség csökkentése, az energiaszállítók és energiahordozók diverzifikálása, a versenyen alapuló belső energiapiac megteremtése, valamint a fenntartható, megfizethető, biztonságos és hatékony energiaellátáshoz való egyetemes hozzáférés biztosítása jelenti,
- B. mivel az európai uniós szintű közös energiapolitika közös célkitűzést határozott meg arra irányulóan, hogy a piacon minden (háztartási és vállalati) fogyasztó számára elérhető áron biztosítva legyen az energiatermékek és -szolgáltatások folyamatos fizikai elérhetősége,
- C. mivel biztosítani kell az ellátás biztonságát és a tagállamok közötti szolidaritás megszilárdítását az olyan helyzetekben, amikor egy adott tagállam energiaválsággal szembesül,
- D. mivel a Lisszaboni Szerződés konkrét jogalapot biztosít egy olyan európai uniós energiapolitika kialakításához, amely előmozdítja az energiahálózatoknak a többi uniós energiapolitikai és -szolidaritási célkitűzés (az energiapiac működése, energiahatékonyság és megújuló energia, ellátásbiztonság, valamint az energiaforrások és az ellátás formáinak diverzifikációja) eléréséhez szükséges, tagállamok közötti, nemzeti és regionális határokon átnyúló sikeres összekapcsolását,
- E. mivel ha elmarad az Unió energia-infrastruktúrájának egy fenntarthatóbb és hatékonyabb energiatermelési, átviteli és fogyasztási modellnek megfelelő, kellő időben történő modernizációja, fejlesztése, összekapcsolása és kiigazítása, ez veszélyeztetheti a 2020-ra kitűzött energia- és éghajlat-változási célok – kiváltképp a megújuló energiaforrások integrációjára és részesedésük növelésére irányuló célkitűzés – elérésének képességét, és alááshatja az üvegházhatást okozó gázok (ÜHG) kibocsátásának 80–95%-os csökkentését 2050-ig előírányzó hosszú távú európai uniós célkitűzést,
- F. mivel az „Energiainfrastruktúra-prioritások 2020-ig és azt követően – Az integrált európai energiahálózat programterve” című bizottsági közlemény szerint a következő évtizedben 200 milliárd euróra lesz szükség az energiainfrastruktúra-szükségletek finanszírozásához; és mivel ezen összeg felét a tagállamoknak kell biztosítaniuk,
- G. mivel az infrastrukturális befektetések tervezését és az ezzel kapcsolatos döntéseket olyan hosszú távú forgatókönyvekkel kell támogatni, amelyek figyelembe veszik a várható eredményeket és a további technikai fejlődési igényeket,
- H. mivel a megújuló energiaforrások további integrációja szükségessé tesz bizonyos változtatásokat az európai energiainfrastruktúra területén mind az átvitel, mind pedig az elosztás szintjén,

- I. mivel nyitott, átlátható, integrált és versenyen alapuló európai uniós energiapiac szükséges a versenyképes energiaárak, az ellátás és a fenntarthatóság biztonsága és a megújuló energia hatékony nagyarányú alkalmazása eléréséhez, és mivel az ilyen piac megteremtése továbbra is fontos kihívás valamennyi tagállam számára,
- J. figyelembe véve a meglévő jogszabályok kellő időben történő és maradéktalan végrehajtásának alapvető fontosságát, ideértve a harmadik belső energiapiaci csomag által szorgalmazott szabályozási tevékenységet, valamint a befektetések megfelelő bejelentését az energiainfrastruktúra területén a Bíróság ítéletének¹ meghozataláig, a kereslet és a kínálat közötti esetleges eltérések, valamint a befektetések akadályainak áttekintése érdekében,
- K. mivel a 2002-es Európai Tanács által kitűzött 10%-os összekapcsolási cél szerint az Unió egyharmadában a tagállamok közötti rendszer-összekapcsolási kapacitás vagy annak rendelkezésre állása még mindig elégtelen, és mivel bizonyos tagállamok és régiók továbbra is elszigeteltek és egyetlen ellátótól függenek, ami akadályozza a piacok, a likviditás és az energiaáramlások valódi integrációját,
- L. mivel az energiainfrastruktúra tekintetében figyelembe kell venni az olyan természetes szigetek és legkülső régiók különleges követelményeit, mint a Kanári-szigetek, Madeira, Azori-szigetek, és a francia legkülső régiók,
- M. mivel Délkelet-Európában kevésbé sűrű az energiaszállítási hálózat a kontinens többi részéhez képest,
- N. mivel az alternatív ellátási és tranzitútvonalak és az új rendszer-összekapcsolások fontosak annak biztosítása érdekében, hogy a tagállamok közötti szolidaritás működésbe lépjen,
- O. mivel különleges figyelmet kell fordítani azon még nem véglegesített beruházásokra, amelyeket az EU kiemelt projekteknek minősített a transzeurópai energiahálózatokra vonatkozó iránymutatások megállapításáról és a 96/391/EK és az 1229/2003/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. szeptember 6-i 1364/2006/EK európai parlamenti és tanácsi határozat alapján,
- P. mivel a harmadik energiacsomag létrehozott egy olyan jogi keretrendszert, amelynek növelnie kell a versenyképességet az energiapiacon,
- Q. mivel a ma tervezett energia-infrastruktúráknak összhangban kell lenniük a piaci igényekkel és az EU hosszú távú éghajlat-változási és energiaügyi célkitűzéseivel és azok végrehajtásával a különféle nemzeti energiapolitikákban, elsőbbséget adva a társadalmi és környezeti költségekkel nem járó energiaforrásoknak,
- R. mivel a gáz és a villamos energia tekintetében szükség van az átviteli kapacitásba való befektetések megerősítésére, miközben szem előtt kell tartani az EU „20-20-20” energia-célkitűzéseit, valamint a 2020 utáni új, nagymértékben széndioxid-mentes

¹ C-490/10. sz. ügy, Európai Parlament kontra Európai Unió Tanácsa, az energiaipari infrastruktúrát érintő beruházási projektek bejelentéséről szóló 617/2010/EU rendeletet kapcsán

energiakörnyezetet,

- S. mivel a SET-terv (stratégiai energiatechnológiai terv) célkitűzéseinek eléréséhez stratégiai fontosságú az energiainfrastruktúra megvalósítása,
- T. mivel az energiahatékonyság erőteljes és költséghatékony eszköze a fenntartható jövőbeni energetikai helyzet megteremtésének, az energiakereslet csökkentésével mérsékelheti az importfüggőséget és megfékezheti az üzemek költségnövekedés miatti áttelepítését, valamint a meglévő és az új infrastruktúrákba való intelligens befektetések által csökkentheti az energia-infrastruktúrába történő köz- és magánbefektetéseket,
- U. mivel az intelligens hálózatok nagy lehetőséget kínálnak az energiatermelés, az energiaátvitel, az energiaelosztás és a végfelhasználók közötti hatékony kapcsolat megteremtésére, lehetővé téve a racionális energiafogyasztást és ezáltal növelve az energiahatékonyságot,
- V. mivel a gázrendszereknek az észak-déli folyosó délnyugati tengelyén való összekapcsolási kapacitásának megerősítése lehetővé teszi, hogy az Ibériai-félsziget cseppfolyósított földgáz behozatali kapacitása és földalatti raktározási kapacitása hozzájáruljon az EU ellátásbiztonságához, fontos lépést biztosítva egy valóban integrált belső energiapiac felé,
- W. mivel a hosszadalmas engedélyezési eljárások és a közigazgatási szervek közötti koordináció hiánya jelentős késedelmeket és további költségeket eredményezhet, különösen a határokon átnyúló projektek esetében,
- X. mivel a hosszadalmas engedélyezési eljárások és a költségallokációs módszerek, illetve a határokon átívelő energia-infrastrukturális projektek előnyeinek és költségeinek megosztására használt eszközök hiánya e projektek fejlesztésének legnagyobb akadályá,
- Y. mivel magas színvonalú nyilvános vitát kell szavatolni, és az európai környezetvédelmi jogszabályokat kellőképpen figyelembe kell venni,
- Z. mivel a szabályozók jelentős szerepet játszanak a fogyasztóközpontú, integrált és versenyképes belső energiapiac létrehozásában,
- AA. mivel a piaci alapú eszközök és a „felhasználó fizet” elv maradnak az energia-infrastruktúra finanszírozásának alapja, és mivel egyes gazdaságilag nem teljesen életképes, európai érdekű projektek finanszírozásához – átlátható módon és esetenként – korlátozott összegű állami támogatásra lesz szükség, eközben megvédve az egyenlő versenyfeltételeket az európai energiapiacra, garantálva az ellátás biztonságát, elkerülve a verseny torzulását és elősegítve a megújuló energia hatékony integrációját,
- AB. mivel mihamarabb nagyszabású beruházásokat kell végrehajtani,
- AC. mivel a regionális hatóságok fontos szerepet töltenek be, amennyiben jelentős szereplői az energiaügyi területnek, mivel hatáskörük van számos, általános vagy regionális tervezéssel, az engedélyek megadásával, a nagy infrastrukturális projektekre vonatkozó engedélyek megadásával, a közbeszerzésekkel és a termeléssel összefüggő

tevékenységben, és közel állnak a fogyasztókhoz,

I. Az energia-infrastruktúra stratégiai tervezése

1. kiemeli, hogy a hatóságoknak nagy felelősségük van a közérdek szolgálatában a társadalmi és környezeti célok kielégítése által, de az energia-infrastruktúra fejlesztésének fő felelősségét a megfelelően szabályozott piacnak kell viselnie;
2. hangsúlyozza a meglévő jogszabályok kellő időben történő, pontos és maradéktalan végrehajtásának alapvető fontosságát, ideértve a harmadik belső energiapiaci csomag által szorgalmazott szabályozási tevékenységet az integrált és versenyképes európai piac legkésőbb 2014-re történő megvalósítása érdekében;
3. úgy véli, hogy – valamennyi érdekelt féllel együttműködésben kifejlesztett – európai uniós megközelítésre van szükség az új infrastruktúra előnyeinek maradéktalan kihasználásához, és hangsúlyozza egy kiegészítő harmonizált, a belső piac szabályaival összhangban lévő módszer kidolgozásának szükségességét az infrastrukturális projektek kiválasztására; úgy véli, hogy ennek a módszernek figyelembe kell vennie az európai és regionális perspektívákat az egyenlőtlenségek megszüntetése, valamint a társadalmi-gazdasági és környezeti hatások optimalizálása érdekében;
4. hangsúlyozza, hogy az energia-infrastruktúrával kapcsolatos projektek tervezésének maradéktalanul meg kell felelnie az elővigyázatosság elvének; a cselekvési terveket egyedi alapon elvégzett, alapos környezeti hatásvizsgálatnak kell alávetni, a helyi és regionális környezeti körülmények figyelembevételével;
5. hangsúlyozza annak szükségességét, hogy megfelelő mértékben biztosítsák az EU energiaellátásának biztonságát, valamint a harmadik országokhoz, vagyis az energiaszállító és tranzitországokhoz fűződő előnyös kapcsolatok fejlesztését a regionális és globális energiaellátási szállító rendszerekkel kapcsolatban folytatott együttműködésen keresztül;
6. hangsúlyozza, hogy a 2020-ig tartó időszak energia-infrastruktúrájának értékelésére használt referencia-forgatókönyvnek átláthatónak kell lennie és összhangban kell állnia az Európai Unióról szóló szerződés 194. cikkében megállapított általános energiapolitikai célkitűzésekkel és a 2050-ig tartó időszakra szóló európai uniós ütemtervvel, valamint az egyéb európai uniós szakpolitikákkal (például a közlekedési, az épületekkel kapcsolatos és a kibocsátás-kereskedelmi (ETS) szakpolitikákkal), a 20%-os energiamegtakarítási cél eléréséhez szükséges energiahatékonysági politikákkal (főleg az energiahatékonysági tervvel (EEP)), továbbá a technológiai fejlődés különösen a megújuló energiára gyakorolt potenciális hatásával, az elektromos járművek fokozódó szerepével, illetve intelligens hálózatok és az „intelligens városok és régiók” kiépítésére irányuló kezdeményezések megvalósításával;
7. támogatja az „intelligens városok” innovációs partnerség azonnali elindítását, és felhívja a fenntartható városfejlesztést szolgáló tervezési folyamatokban részt vevő, érintett partnereket, hogy támogassák és használják ki jobban a JESSICA és az ELENA kezdeményezések által a fenntartható energiába történő helyi szintű befektetések számára biztosított előnyöket, hogy segítsék a városokat és a régiókat megvalósítható

beruházási projektek indításában az energiahatékonyság, a tisztán égő és megújuló energiaforrások, valamint a fenntartható városi közlekedés terén; kiemeli továbbá az Európai Szomszédsági és Partnerségi Támogatási Eszköz (ENPI) keretében történő, a szomszédos országokkal való határokon átnyúló finanszírozás előnyeit;

8. hangsúlyozza a jelenlegi politikák és rendeletek végrehajtásának szükségességét, hogy a meglévő energia-infrastruktúrát jobban kihasználják az európai fogyasztó javára; felhívja a Bizottságot és az Energiaszabályozók Együttműködési Ügynökségét (ACER), hogy szigorúbban ellenőrizze az olyan szabályok nemzeti végrehajtását, mint a „használd vagy elveszíted” elvre vonatkozó szabályok;
9. hangsúlyozza, hogy – fontossági sorrendben és a költséghatékonyság érdekében – meg kell határozni, hogy hol lehet az infrastruktúrát energiahatékonysági politikák révén minimalizálni, a meglévő nemzeti és határokon átnyúló infrastruktúrát hol lehet felújítani vagy korszerűsíteni, hol van szükség új infrastruktúrára, illetve hol lehet az új infrastruktúrát a meglévő energia- vagy közlekedési infrastruktúrával párhuzamosan kiépíteni;
10. úgy véli, hogy az energiafogyasztás és a szennyező kibocsátások csökkentése, valamint az energiahatékonyság növelése az építőipari és szállítási ágazatok nagyobb energiahatékonyságára irányuló programok végrehajtásával érhető el;
11. kiemeli az energiakereslet és -kínálat esetleges jövőbeli eltéréseinek, valamint a termelési és átviteli infrastruktúrák lehetséges hiányosságai meghatározásának jelentőségét;
12. kiemeli az EU piaci elrendezése és egy közös európai infrastruktúrarendszer kidolgozása harmonizációjának jelentőségét a belső európai összekapcsolások, valamint a harmadik országokkal történő összekapcsolások kezelésének biztosítása érdekében;
13. úgy véli, hogy az EU és a harmadik országok közötti villamosenergia-infrastruktúra és bizonyos esetekben a meglévő villamosenergia-infrastruktúra fejlesztése a kibocsátáshelyezés kockázatának kialakulását eredményezheti, illetve – ahol már jelen van – megnövelheti e kockázatot; felhívja a Bizottságot, hogy értékelje ezt a lehetőséget, és szükség esetén terjesszen elő olyan intézkedéseket, amelyekkel az EU hatékonyan tudná kezelni ezt a problémát, mint például a megújuló energiáról szóló 2009/28/EK irányelvnek való megfelelés előírása;
14. felhívja a hálózatüzemeltetőket, a szabályozó hatóságokat, beleértve az ACER-t, valamint a Bizottságot, hogy a hálózatüzemeltetőkkel és a hatóságokkal együttműködve teremtsék meg a harmadik országokban az EU villamosenergia-infrastruktúrája és a harmadik országok infrastruktúrája közötti kompatibilitás és stabilitás szükséges feltételeit a tagállamok energiabiztonságának fokozása céljából;
15. hangsúlyozza, hogy figyelmet kell fordítani nem csak a határokon átnyúló projektekre, hanem a belső átviteli rendszerekre, amelyek döntő fontosságúak az energiapiacok integrációjában, a megújuló energia termelése és a rendszerbiztonság integrációjában, az energiaszigetek és a belső energiaszállítás beszükülésének felszámolásában, és amelyek hatással vannak az egész európai energiarendszerre; kiemeli, hogy garantálni

kell a távoli régiók és helyi lakosaik igényeinek teljes körű figyelembe vételét;

16. hangsúlyozza egy olyan infrastruktúra szükségességét, amely véget vet az energiaszigeteknek és az egyetlen ellátótól való függőségnek, valamint növeli az ellátásbiztonságot;
17. üdvözli a Bizottságnak a regionális együttműködés előmozdítására tett erőfeszítéseit, és az ilyen regionális kezdeményezések további támogatását kéri;
18. hangsúlyozza, hogy a régiók nemzeti és uniós szinten megvalósuló együttműködése hozzájárul az energiaszigetek felszámolásához, a belső energiapiac kiteljesítéséhez, valamint az energiainfrastruktúra-projektek végrehajtásához; úgy véli, hogy a kohéziós politika európai területi együttműködési célja, valamint a makroregionális stratégiák növelhetik az együttműködési lehetőségeket a határokon átnyúló projektek esetén annak érdekében, hogy hatékony és intelligens összeköttetések jöjjenek létre a nem megszokott helyi és regionális energiaforrások és a nagy energiahálózatok között; hangsúlyozza, hogy az infrastruktúraprojektek megfelelő összehangolása a lehető legjobb költség-haszon arányt biztosíthatja, és maximalizálhatja az uniós alapok hatékonyságát; úgy véli ezzel összefüggésben, hogy a regionális együttműködést javítani kell, különösen a kialakított prioritások és az európai régiók közötti megfelelő kapcsolat biztosítása érdekében;
19. felkéri a Bizottságot és a tagállamokat, hogy hozzanak olyan intézkedéseket, amelyek biztosítják, hogy az átvitelrendszer-üzemeltetők megfelelő ösztönzést kapnak azért, hogy megvizsgálják a regionális vagy európai szempontból lehetséges rendszerösszekötőket, valamint hogy a befektetési terveik inkább a rendszerösszekötők társadalmi-gazdasági hatásán alapuljanak, semmint pusztán a projekt gazdaságosságán, ezáltal elkerülve, hogy túl kevés befektetés irányuljon az átviteli kapacitásba;
20. felhívja a Bizottságot, hogy 2011 végéig terjesszen elő megoldási javaslatokat Georg Wilhelm Adamowitsch, európai koordinátor 2010. november 15-i harmadik éves jelentésében ismertetett célkitűzésbeli ellentmondásokkal kapcsolatban, amelyek az új infrastruktúra sürgősen szükséges kiépítése és a merev környezetvédelmi rendelkezések között állnak fenn;
21. kéri, hogy mielőtt elindulnak a határokon átnyúló projektek, vagy továbbfejlesztik őket, kerüljön sor olyan intézkedésekre, amelyek biztosítják a nemzetközi megállapodásoknak, például az Espooi Egyezménynek való megfelelést, és felhívja a figyelmet az energiahálózatok expanziójával összefüggésben a szorosabb együttműködés elősegítésének szükségességére, különösen Oroszország és Fehéroroszország, illetve a balti államok között, és ezzel kapcsolatban az EU és Oroszország közötti energetikai párbeszéd fejlesztésének fontosságára, különös tekintettel az uniós tagállamok és régiók energiabiztonságával kapcsolatos cél elérésére;
22. hangsúlyozza a meglévő uniós regionális együttműködések által a határokon átívelő energia-infrastrukturális projektek fejlesztése és megerősítése területén – elsősorban a megújuló energiaforrások vonatkozásában – kínált lehetőségeket, és nyomatékosan kéri, hogy a regionális együttműködés eszközeit (Euregio, EGTC-k) e célokra használják fel;

23. üdvözlí a Bizottság azon döntését, amelynek értelmében „stresszteszteket” vezetnek be az európai atomerőművekben; úgy véli, hogy az atombiztonság közös keretrendszerét kidolgozó jövöbeli jogalkotási kezdeményezések elengedhetetlenek az európai biztonsági szabványok folyamatos javításához;
24. úgy véli, hogy a regionális kezdeményezéseket el kell mélyíteni és tovább kell fejleszteni, mivel ezek tükrözik a legjobban az energetikai rendszer üzemi működésének sajátosságait az egyes régiókban (pl. a regionális termelési források szerkezete, szélenergia, hálózati korlátozások, ezen energiaforrások hozzáférhetősége);
25. sürgeti a Bizottságot, hogy mérje fel az energiainfrastruktúra-prioritásokba történő olyan projektek bevonásának lehetőségét, amelyek javítanák a meglévö föbb európai energia-infrastruktúrák (gáz- és olajvezetékek, villamosenergia-hálózatok, atomerőművek, cseppfolyósított földgázterminálok stb.) biztonságát, illetve a balesetek és természeti vagy az ember által előidézett katasztrófák elleni biztosítását;

II. Átfogó infrastruktúra-fejlesztési forgatókönyv

26. úgy véli, hogy a tíz évre szóló hálózatfejlesztési terv azonosítja a lényeges villamosenergia- és gázinfrastruktúra projekteket, és a belső piac működésébe való beavatkozás nélkül kell hozzájárulnia azon európai érdekű projektek kiválasztására vonatkozó prioritások meghatározásához, amelyeket az EU energiaügyi és éghajlatpolitikai célkitűzéseinek elérése érdekében kell kidolgozni; e tekintetben úgy véli, hogy az összekapcsolási kapacitásnak meg kell egyeznie a „20-20-20” célkitűzések szintjével, és ekként a tíz évre szóló hálózatfejlesztési tervet a 10%-os összekapcsolási célkitűzésnek való megfelelés ellenörző eszközeként kell értelmezni;
27. felhívja a Bizottságot – figyelemmel a jövöbeli európai uniós villamosenergia-infrastruktúra és a gázinfrastruktúra-tervezés hatékonyabb irányításának biztosítására –, hogy az érdekeltek szélesebb (például az energiaágazatot, a független szakértöket, a fogyasztói szervezeteket és a nem kormányzati szervezeteket magában foglaló) körének részvételével zajló folyamatban tegyen konkrét javaslatot az átláthatóság és a nyilvánosság részvételének javítására az európai uniós prioritások meghatározása során; e részvétel biztosításához kulcsfontosságúnak tartja a technikai tervezési adatok nyilvánosságra hozatalát;
28. úgy véli, hogy figyelemmel kell kísérni az átlátható ügyviteli rendszerrel nem rendelkező, viszont külföldi kormányok indokolatlan befolyása alatt álló külföldi vállalatok vagy azok leányvállalatai tulajdonában lévö uniós energiainfrastruktúrák tulajdonosi viszonyát; felhívja a Bizottságot, hogy készítsen javaslatokat az ezzel kapcsolatos megfelelő jogi és intézményi biztosítékok létrehozására, különös tekintettel az uniós közfinanszírozásához való hozzáférésre;
29. úgy véli, hogy a tíz évre szóló hálózatfejlesztési terv hozzájárul az európai gázszállítási és villamosenergia-átviteli infrastruktúra fejlesztésére irányuló gördülö programhoz, amely egy hosszú távú európai tervezési perspektíva keretében, az Energiaszabályozók Együttműködési Ügynöksége (ACER) és a Bizottság ellenörzése alatt valósul meg, kellően figyelembe véve a harmadik belső piaci csomag releváns előírásait;

30. kiemeli, hogy ezt a felfelé építkező megközelítést ki kell egészíteni egy jól strukturált, fentről lefelé irányuló európai szemlélettel;
31. hangsúlyozza, hogy a megújuló energia valamint az új villamosenergia-felhasználások (mint az elektromos vagy tölthető hibrid járművek) hatékony és intelligens integrációjára szolgáló átviteli és elosztási infrastruktúra kialakításának előmozdítása kritikus fontosságú az általános energiapolitikai célkitűzések sikeres elérése szempontjából; üdvözli az európai szuperhálózatnak és a Firenzei Fórum által támogatott kísérleti projekteknek biztosított prioritást; kéri a Bizottságot, hogy – figyelemmel a villamosenergia-szupersztrádák integrált, csomópont alapú hálózat-infrastruktúráként való meghatározásának felgyorsítására – konzultáljon valamennyi érdekelt féllel az összeköttetés, a rendszer rugalmasságának és az operatív rugalmasság optimalizálása érdekében, bármely nagyobb európai földrajzi terület kizárása nélkül, és felkéri a Bizottságot, hogy 2014 közepéig terjessze az elképzeléseket a Parlament elé, amelyek a lehető legjobban kezelik a megújuló energia átviteléből adódó különleges igényeket;
32. rámutat, hogy a szigeteket és a hegyvidékeket a helyzetükből adódó földrajzi akadályok miatt rendkívül nehéz az unós energiahálózatba integrálni; felszólítja ezért a Bizottságot, hogy vegye figyelembe a régiókban fennálló eltérő körülményeket, és kifejezetten azokra a régiókra összpontosítson, amelyek sajátos földrajzi és demográfiai tulajdonságokkal rendelkeznek, mint például a szigetek, a hegyvidékek és a gyéren lakott területek annak érdekében, hogy megvalósuljon az energiaforrások fokozott diverzifikációja és a megújuló energiaforrások támogatása, és így csökkenjen az importált energiától való függés; szorgalmazza, hogy a Bizottság 2020-as energiainfrastruktúra-prioritásai közé vegye fel a szigetek energetikai rendszerének sajátos helyzetét;
33. hangsúlyozza, hogy transzverzális politikai koherenciára van szükség az energiainfrastruktúra terén és annak a tengeri területrendezési kerethez fűződő viszonyát illetően, amely hasznos lehet arra is, hogy a nagy tengeri szélpark projekteket egy átfogó stratégiába ágyazzák be;
34. emlékezteti azonban a Bizottságot, hogy mind biztonsági, mind pedig gazdasági okokból minden tagállam számára támogatást kell nyújtani ahhoz is, hogy termelői és fogyasztói is lehessenek a megújuló energiának;
35. fenntartja, hogy a regionális energiatermelés fejlesztése az energia-önellátás garantálását szolgáló fontos eszköz Európa különböző részein, különösen a balti-tengeri térségben, amely elszigetelt marad, és továbbra is egyetlen beszerzési forrástól függ; megjegyzi, hogy a régiók a felhasználható energiaforrások széles választékával rendelkeznek, ideértve a természeti erőforrásokkal kapcsolatos lehetőségeket, valamint hogy a jövőben azt a célt kell kitűzni, hogy e forrásokat teljes mértékben kiaknázzák az energiatermelés diverzifikálása érdekében;
36. egyetért azzal, hogy az ellátás diverzifikációjának előmozdítása és biztonságának javítása, a belső energiapiac jobb működéséhez való hozzájárulás, és ezáltal az energiafüggőség csökkentése szempontjából fontos szerepe van a hatékonyan működő gázinfrastruktúrának, tiszteletben tartva azt, hogy 2050-ig jelentősen csökkenteni kell az

energiaszektor kibocsátásait; kiemeli a gázinfrastruktúrával kapcsolatos rugalmassági követelmények további és pontos végrehajtásának szükségességét, különösen az ellenirányú áramlások és az összeköttetések biztosítása érdekében, és hangsúlyozza, hogy tovább kell fejleszteni a gázinfrastruktúrát, teljes mértékben figyelembe véve eközben a cseppfolyósított földgáz- és a sűrített földgáz-terminálok, a szállító hajók és a tározók hozzájárulását, valamint a biomassza gáz és a biogáz alakulását;

37. üdvözli a Bizottságnak azt a kijelentését, miszerint a földgáz biztonsági tüzelőanyagként fontos szerepet kap majd; hangsúlyozza azonban, hogy az ellátás biztosítása érdekében más energiahordozóknak, valamint elektromos energia-tárolóknak is át kell venniük ezt a szerepet; hangsúlyozza, hogy továbbra is a széles energiaszerkezet képezi az alapját a biztonságos és kedvező költségű energiaellátásnak;
38. megjegyzi, hogy szemben minden más infrastrukturális beruházással, amelyet az EU ösztönözni tervez, a gázellátás biztonságáról szóló 2009-es rendelet szerinti gázhálózat-összekapcsolások és tárolók kötelező infrastruktúrák; felkéri a Bizottságot annak értékelésére, hogy a 2009-es rendelet alapján megkövetelt infrastruktúrafejlesztésekhez szükség van-e uniós finanszírozásra;
39. hangsúlyozza, hogy az EU tagállamainak egyik régiója sem, köztük a szigeti régiók sem maradhatnak elszigeteltek az európai gáz- és villamosenergia-hálózatoktól 2015 után, illetve energiabiztonságukat nem veszélyeztetheti a megfelelő összeköttetések hiánya;
40. sürgeti a Bizottságot, hogy mérje fel a hagyományos gázforrások infrastruktúrájának fejlesztését, figyelembe véve a jogi kérdéseket, az élettartam-értékelést, a rendelkezésre álló tartalékokat, a környezeti hatást és a gazdasági életképességet; arra kéri a Bizottságot, hogy az elsődleges energiaforrások egyenlő kezelésének elve alapján végezzen alapos vizsgálatot a nem hagyományos földgázforrások használatának lehetőségeiről és kockázatairól az EU-ban;
41. úgy véli, hogy bár a gazdaság szénmentesítése ugyan a fosszilis energiafelhasználás fokozatos csökkenéséhez fog vezetni, az olaj mégis még évekig az EU energiaellátásának fontos része marad, és ezért az átmeneti időszakban fenn kell tartani a versenyképes európai olajszállítási és olajfinomító infrastruktúrát, hogy biztosítsák a biztonságos és megfizethető termékellátást az EU fogyasztói számára;
42. hangsúlyozza a mezőgazdasági és kisléptékű vidéki energiaforrásokra vonatkozó integrált energiainfrastruktúra-tervezés fontosságát, amely kedvez a decentralizált energiatermelésnek, a piaci részvételnek és a vidékfejlesztésnek; hangsúlyozza a megújuló energiaforrások hálózathoz való elsőbbségi hozzáféréseinek fontosságát, a 2009/28/EK irányelvben vázoltaknak megfelelően;
43. hangsúlyozza az infrastruktúra fontosságát az elosztás szintjén, és kiemeli azt a fontos szerepet, amelyet a termelő-fogyasztók az átvitelirendszer-üzemeltetők játszanak a decentralizált energiatermékeknek és a keresleti oldali hatékonysági intézkedéseknek a rendszerbe történő integrálásában; kiemeli, hogy ha nagyobb prioritást kap a keresleti oldal irányítása és a keresleti oldal energiatermelése, az jelentősen erősítené a decentralizált energiaforrások integrációját és hozzájárulna az általános energiapolitikai célkitűzések eléréséhez; úgy véli, hogy ez vonatkozik a nemzeti infrastrukturális

projektekre is, amelyeknek pozitív hatása van a nemzeti határokon túl is a belső energiapiac ellátása vagy összekapcsolása terén;

44. sürgeti a Bizottságot, hogy 2012-ig terjesszen elő az energiatárolási kapacitások (például a többfunkciós gáz-/hidrogéntároló létesítmények, az elektromos járművek intelligens, ellenirányú akkumulátorai, a szivattyús vízenergia-tározók, a decentralizált biogáz-tárolók, a nagy hőmérsékletű napenergiával működő berendezések, a sűrített levegő tárolására szolgáló létesítmények, és egyéb innovatív technológiák) fejlesztését előmozdító konkrét kezdeményezéseket; javasolja, hogy a megújuló energiák integrációjának maximalizálása érdekében a Bizottság mérlegeljen további energiatárolási kezdeményezéseket;
45. úgy véli, hogy a városi fűtési és hűtőhálózatok hatékonyságának javítása elsődleges szempont kell, hogy legyen az EU számára, és ennek mind a létező pénzügyi keret felülvizsgálatában, mind a jövőre vonatkozó pénzügyi tervekben meg kell jelennie és támogatást kell élveznie;
46. üdvözli a szén-dioxid leválasztására, szállítására és tárolására eddig kifejlesztett projekteket; felhívja a Bizottságot, hogy sürgősen készítsen félidős értékelő jelentést – mind technikai, mind gazdasági szempontból – az európai uniós finanszírozású, szénerőművekre vonatkozó, szén-dioxid-leválasztási és -tárolási (CCS) kísérleti technológia eredményeiről;
47. sürgeti a Bizottságot, hogy – valamennyi érdekelt féllel, beleértve az érintett hálózatüzemeltetőkkel és piaci résztvevőkkel való együttműködésben – kritikusan értékelje és – szükség esetén – vizsgálja felül az energia-infrastrukturális prioritásokról szóló közleményben a beruházási szükségletekre vonatkozóan megadott számadatokat, különös tekintettel az energiahatékonysági intézkedéseken keresztül elért keresletcsökkenésre, és kéri a Bizottságot, hogy számoljon be a Tanácsnak és Parlamentnek a szükségessé váló beruházásokról és a jövőbeni uniós finanszírozás összegéről;
48. megállapítja, hogy a tőke- és működési költségek mellett az energia-infrastrukturát érintő projektekkel kapcsolatos építési, üzemeltetési és leállítási feladatok jelentős környezetvédelmi költségekkel járnak; hangsúlyozza, hogy e környezetvédelmi költségeket az élettartamot figyelembe vevő költségeken alapuló megközelítés alkalmazásával tekintetbe kell venni a költség-haszon elemzés során;
49. úgy véli, hogy az átvitelrendszer-üzemeltetőktől meg kell követelni, hogy az összes átviteli vezeték teljes mértékben a piac rendelkezésére bocsássák, megelőzve ezzel, hogy az átviteli kapacitást a határokon átnyúló kiegyensúlyozás stb. számára tartsák fenn; ezt a követelményt egy kötelező jogszabályban kell meghatározni az ERGEG (villamosenergia- és gázipari szabályozó hatóságok európai csoportja) bevált gyakorlatokra vonatkozó jelenlegi iránymutatásai alapján;
50. támogatja a tagállamok közötti megerősített együttműködést, amely a több tagállamért felelős regionális szabályozó hatóságok létrehozására irányul; üdvözli a hasonló kezdeményezéseket, amelyek egységes regionális átvitelrendszer-üzemeltetők létrehozására irányul;

51. felszólítja a Bizottságot és az ACER-t, hogy dolgozzanak azon a feladaton, hogy 2014-ig létrejöjjön a közös európai „intraday” (egy napon belüli) piac, mivel ez lehetővé tenné az energia szabad cseréjét az országok és/vagy különböző árszabású területek között valamennyi átviteli összekapcsoláson;

III. Intelligens hálózatok

52. úgy véli, hogy az energiainfrastruktúráknak egyre végfelhasználó-orientáltabbá kell válniuk, nagyobb hangsúlyt fektetve az átvitelrendszer-kapacitások és a fogyasztás közötti kölcsönhatásra, és hangsúlyozza, hogy valós idejű, kétirányú energia- és információáramlásra van szükség; rámutat a hatékony technológiai megoldásokat, berendezéseket, anyagokat és szolgáltatásokat, például intelligens hálózatokat, intelligens fogyasztásmérőket és ikt-vezérelt, átjárható, terhelési és keresleti oldali energiairányítási rendszereket magában foglaló, valamint a fogyasztóknak kedvező innovatív és dinamikus árazási formulák és a keresletre reagáló rendszerek kifejlesztését igénylő, új gáz- és villamosenergia-rendszer előnyeire;
53. megjegyzi, hogy az energia-infrastruktúrákhoz jelentős kockázatok kapcsolódnak, többek között a működési kockázatok (pl. torlódások és megszakítások az ellátásban), a természeti kockázatok (pl. földrengések, árvizek), a környezeti kockázatok (pl. szennyezés, az élőhelyek és a biológiai sokféleség visszaszorulása) és az emberek/politika által előidézett kockázatok (pl. biztonság, terrorizmus); ezért felszólít arra, hogy a kritikus infrastruktúrákról szóló 2008/114/EK irányelv által előírtak szerint az intelligens hálózatok fejlesztésére vonatkozó döntéseket hajtsák végre; javasolja a tagállamoknak, hogy készítsenek kockázati térképet, amely eszközül szolgál a döntéshozatalhoz és az intelligens hálózatok megvalósításával kapcsolatos eredmények figyelemmel kíséréséhez a hálózatok összekapcsolhatóságának fejlesztése érdekében;
54. ezért hangsúlyozza, hogy elő kell mozdítani a felhasználóbarát technológiák fejlesztését és a keresleti oldal irányítását az intelligens hálózati technológiák és a keresletre reagáló rendszerek bevezetésének biztosítása és annak érdekében, hogy az érdekelt felek az intelligens hálózatok valamennyi előnyéből részesülhessenek;
55. úgy véli, hogy a hetedik és nyolcadik kutatás-fejlesztési keretprogramban prioritásként kell kezelni az intelligens hálózatok technológiáját az elektromos autók magán-feltöltőállomásainak infrastruktúrájára vonatkozóan, a decentralizált, kétirányú energiahálózat gyors kiépítése érdekében e területen;
56. hangsúlyozza, hogy az intelligens hálózatok telepítésének az energiainfrastruktúrák egyik prioritását kell képezniük az uniós éghajlat-változási és energiaügyi célkitűzések megvalósítása céljából, mivel elősegíti a úgy véli, hogy az intelligens hálózatok egyedülálló lehetőséget kínálnak az innováció, a munkahelyteremtés, valamint az európai ipar versenyképességének erősítésére, különös tekintettel a kkv-kra;
57. megjegyzi, hogy állandó szabályozási keretet kell létrehozni, hogy előmozdítsák azokat a nagyon nagy beruházásokat, amelyek az intelligens hálózatok létrehozásához szükségesek Európában;
58. felkéri a Bizottságot, hogy segítse elő a nagy intelligens hálózatok demonstrációk

projektjének sürgős alkalmazását, mint az európai társadalom számára jelentkező költségek és haszon mérésének legjobb módja; megjegyzi, hogy az e projektekhez szükséges beruházások kockázatainak megosztása érdekében állami finanszírozásra van szükség a köz- és magánszféra közötti partnerségek keretében, amire hathatós lehetőséget kínál az európai villamosenergia-hálózati kezdeményezés (EEGI);

59. megállapítja, hogy az intelligens hálózatok a villamos energia és az információs és kommunikációs technológiák közötti konvergencia eredményei, következésképpen különös figyelmet kell szentelni a két ágazat közötti együttműködésnek, például a rádióspektrum Európa-szerte történő hatékony alkalmazását és a tárgyak jövőbeli internetének tervezése keretében az intelligens energiefunkciók megértését illetően; kéri a Bizottságot, hogy dolgozzon ki egy tervet a különböző érintett egységek (Kutatási Főigazgatóság, Energiaügyi Főigazgatóság, Információs Társadalmi és Médiaügyi Főigazgatóság stb.) közötti együttműködéssel kapcsolatban, hogy az intelligens hálózatok kiépítéséhez és üzemeltetéséhez való hozzájárulás legkoherensebb és összességében hatékony módját biztosítsa az energiapolitikai tevékenységek alapköveként;
60. felszólítja a Bizottságot annak értékelésére, hogy szükség van-e további jogalkotási kezdeményezésekre az intelligens hálózatok megvalósításához a harmadik energiacsomag szabályai alapján; úgy véli, hogy az értékelésnek figyelembe kell vennie a következő célkitűzéseket: i) a megfelelő nyílt hozzáférés biztosítása és a működési információk megosztása a szereplők és fizikai csatlakozó felületei között; ii) az energiaszolgáltatások megfelelően működő piacának létrehozása; és iii) megfelelő ösztönző nyújtása a hálózatüzemeltetők számára, hogy az intelligens hálózatok céljából beruházzanak az intelligens technológiákba;
61. szorgalmazza, hogy fokozottabban összepontosítsanak az elosztórendszer-kapacitások és a fogyasztás közötti összefüggésekre az intelligens hálózatokra vonatkozó közös európai stratégia bevonásával, és megjegyzi, hogy amint azt az Európai Tanács 2011. február 4-ei következtetései is kiemelik, az intelligens hálózatokra vonatkozó műszaki szabványokat legkésőbb 2012 végéig el kell fogadni;
62. hangsúlyozza, hogy a hálózatokat hozzá kell igazítani az új belépőkhöz, hogy elősegítsék a kis nagyságrendű új termelési forrásokat, például a háztartásokat és a kkv-kat;
63. rámutat arra, hogy elő kell készíteni és hozzá kell igazítani a hálózatot az energiatermelés formáihoz, például a megreformált közös agrárpolitika eredményeként mezőgazdasági és erdészeti forrásokból származó villamos energiához és biogázhoz;
64. úgy véli, hogy figyelmet kell fordítani az olyan új technológiai megoldásokra, amelyek az ipar hulladékenergiáját hasznosítják, például a gázfáklyákat, a hulladékhőt stb.;
65. hangsúlyozza, hogy prioritást kell kapnia az intelligens hálózatok szabványosításának és együttműködtethetőségének; sürgeti a Bizottságot, hogy az európai és nemzetközi szabványügyi szervezetekkel és az iparral összeköttetésben gyorsítsa fel a villamos üzemű járművekre, a töltő-infrastruktúrákra, valamint az intelligens hálózatokra és fogyasztásmérőkre vonatkozó műszaki és biztonsági szabványokkal kapcsolatos

munkát, figyelemmel a munka 2012 végéig való befejezésére; hangsúlyozza, hogy a technológiáknak nyílt nemzetközi szabványokon kell alapulniuk, hogy biztosítsák költséghatékonyságukat, ami fokozza a rendszer együttműködhetőségét, továbbá hogy a megoldások tekintetében választási lehetőségeket biztosítsanak a fogyasztóknak;

66. elismeri, hogy az intelligens fogyasztásmérőkkel kapcsolatos szabványosítás munka folyamatosan halad előre a Bizottság által az európai szabványügyi szervezeteknek (CEN, CENELEC és ETSI) kiadott, M/441. sz. szabványosítási megbízással, és hangsúlyozza, hogy az intelligens fogyasztásmérőkre vonatkozó műszaki szabványoknak figyelembe kell venniük a CEN/CENELEC/ETSI intelligens fogyasztásmérőkkel foglalkozó koordinációs csoportjának (SM-CG) zárójelentésében azonosított további funkcionalitásokat, azaz a következőket:
- távoli leolvasás vagy mérésügyi nyilvántartások,
 - kétirányú kommunikáció,
 - továbbfejlesztett díjszabás/előlegfizetés támogatása,
 - az ellátás távoli engedélyezése és letiltása, valamint energiakorlátozás,
 - kommunikáció a háztartásokban és épületekben lévő egyes eszközökkel, és adott esetben közvetlen vezérlésük,
 - információszolgáltatás webportálokon/portálokon keresztül a háztartásokban lévő kijelző számára;
67. üdvözli az európai villamosenergia-hálózati kezdeményezés (EEGI) és a Bizottság intelligens hálózatokkal foglalkozó munkacsoportja által elvégzett munkát; sürgeti a Bizottságot, hogy a legnagyobb mértékben vegye figyelembe ezek következtetéseit az intelligens hálózatokról szóló egyedi jogszabály céljából, amelyet 2011 első felében fognak elfogadni;
68. hangsúlyozza, hogy az intelligens fogyasztásmérők célja lehetővé tenni a fogyasztók számára energiafogyasztásuk hatékony nyomon követését és szabályozását;
69. rámutat arra, hogy pozitív értékelés függvényében a tagállamok már most kötelesek 2020-ra a végfelhasználók legalább 80%-ánál bevezetni az intelligens fogyasztásmérők alkalmazását, és felhívja a figyelmet az időközi célkitűzésre, hogy 2015-ig a háztartások 50%-a rendelkezzen intelligens fogyasztásmérőkkel az új európai digitális menetrendben elfogadottak szerint;
70. hangsúlyozza, hogy a tagállamoknak ezen eszközök nyilvánosság általi elfogadottságának fokozása és az innovációs folyamat felgyorsítása érdekében – ahogyan azt a harmadik energiapiaci csomag előírja – elegendő számú, a lakossági fogyasztóknak szóló kísérleti projektet kell támogatniuk; sürgeti a Bizottságot, hogy a harmadik energiapiaci csomagban előírt értékelések alapján terjesszen elő további intézkedéseket az intelligens fogyasztásmérők valamennyi nem lakossági ügyfél számára 2014-ig történő üzembe helyezésére, ideiglenes a mikrovállalkozások

kivételével; sürgeti a biztonság, a magánélet és a személyes adatok védelmére vonatkozó, egyértelmű szabályok hatályos európai uniós joggal összhangban történő megállapítását;

71. hangsúlyozza, hogy az energiagazdálkodási eszközök üzembe helyezésének – különösen az intelligens fogyasztómérők lakossági ügyfelek körében történő bevezetése során – mindenekelőtt egyértelműen kézzelfogható haszonnal kell járniuk a végfelhasználók számára; hangsúlyozza, hogy a fogyasztókat folyamatosan tájékoztatni kell energiafogyasztásukról az energiamegtakarítási erőfeszítésekbe történő aktív bevonásuk érdekében, és szorgalmazza, hogy fokozottan összpontosítsanak a tudatosítási kampányokra, a képzésekre, a világos számlázásra, a költséghatékonyság biztosítására és a felhasználóbarát technológiák fejlesztésének előmozdítására;
72. e tekintetben hangsúlyozza a kutatás és az innováció támogatásának elsődleges fontosságát, amit aktív finanszírozási politikával, köztük olyan, még kialakítandó innovatív eszközök igénybevételével is segíteni kell, mint az innováció finanszírozására szolgáló európai alap vagy egy európai szabadalmi alap;
73. sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy dolgozzanak azon, hogy szabványosított és engedélyezett rádiófrekvenciás sávot jelöljenek ki az intelligens mérőeszközök és hálózatok számára;

IV. A kiemelt projektek egyértelmű és átlátható kritériumainak meghatározása

74. üdvözli a Bizottság által meghatározott kiemelt jelentőségű folyosókat, és egyetért a korlátozottan rendelkezésre álló források optimalizálásának szükségességével; ismételten hangsúlyozza, hogy amíg az infrastrukturális projektek tervezése és kidolgozása elsősorban a piac feladata, az EU-nak szerepe van egyrészt bizonyos projektek népszerűsítésében azáltal, hogy „európai érdekű projektnek” minősíti azokat, másrészt abban, hogy ezek közül néhány számára közfinanszírozást biztosítson;
75. egyértelmű és átlátható módszertant sürget, amely a halasztást nem tűrő európai igényeket kielégítő, kiemelt fontosságú projektek kiválasztását eredményezi; hangsúlyozza, hogy az európai érdekű projektek kiválasztását objektív és átlátható kritériumok alapján és valamennyi érdekelt fél bevonásával kell elvégezni;
76. hangsúlyozza a regionális együttműködés jelentőségét a megállapított prioritások megtervezésében, végrehajtásában és nyomon követésében, valamint a beruházási tervek és az egyedi projektek kidolgozásában; úgy véli, hogy a makrorégiókra (például a balti-tengeri régióra és a Duna-régióra) vonatkozó meglévő stratégiák szintén modellként szolgálhatnak az együttműködés platformok számára, amikor energiaprojekteket fogadnak el és hajtanak végre;
77. hangsúlyozza, hogy valamennyi európai érdekű projektnek hozzá kell járulnia az EU energiapolitikai célkitűzéseinek eléréséhez – azaz a belső piac megvalósításához, az energiahatékonyság és a megújuló energia népszerűsítéséhez, valamint az ellátásbiztonság javításához –, és jelentős mértékben hozzá kell tudniuk járulni a következőkhöz:

- a piaci integráció, a verseny és a piaci likviditás növelése, valamint a piaci koncentráció csökkentése,
 - az energiaszigetek felszámolása,
 - a hálózati veszteségek csökkentése, az átviteli keresztmetszet leszűkülésének megakadályozása – beleértve a belső projekteket, amennyiben azok hozzájárulnak a határokon átnyúló összekapcsolás fejlesztéséhez – és a határokon átnyúló szűk keresztmetszetek felszámolása,
 - az egyetlen szállítótól való függőség megoldása,
 - a tranzitútvonalak és a források eredetének diverzifikálása,
 - a megújuló energia hálózati integrálása és a megújuló energiaforrások felhasználásának növelése a megújuló energia korlátozásának csökkentésével;
78. hangsúlyozza a magánszektoral és a pénzügyi intézményekkel, különösen az Európai Beruházási Bankkal és az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bankkal való szorosabb és hatékonyabb együttműködés fontosságát a szükséges finanszírozás biztosítása érdekében, különösen az elsődleges fontosságú, határokon átnyúló projektek számára; felszólítja a Bizottságot, hogy találjon más innovatív pénzügyi eszközöket, és segítse elő a köz- és magánszféra közötti partnerségek kialakításának támogatását, amely partnerségekhez a helyi, regionális és nemzeti hatóságok ösztönzőket nyújtanak, valamint biztosítják a szükséges jogi keretet és politikai támogatást; hangsúlyozza, hogy a fentiek tükrében a helyi és regionális hatóságok szintjén ki kell alakítani a műszaki segítségnyújtást és a pénzügyi tervezést annak érdekében, hogy támogassák a helyi szereplők energiahatékonysági projektjeit, például az EBB „ELENA” műszaki segítségnyújtási eszköze és az energetikai szolgáltató vállalatok tapasztalatai kiaknázásának révén, amennyiben energiahatékonysági infrastruktúráról van szó;
79. sürgeti a Bizottságot, hogy az európai adatvédelmi biztossal szorosan együttműködve értékelje a további adatvédelmi intézkedések szükségességét, a különböző szereplők felelősségeit és szerepeit többek között az adatokhoz való hozzáférésben, azok birtoklásában, tulajdonlásában és kezelésében, a lekérdezési és adatváltoztatási jogban, és szükség esetén tegyen megfelelő szabályozási javaslatokat és/vagy iránymutatásokat;
80. úgy véli, hogy annak érdekében, hogy adott projektet indokoltan minősítsenek kiemeltnek, az alábbi szempontokat kellene figyelembe venni:
- a projektnek európai vonatkozásúnak kell lennie (azaz egyértelműen az európai közérdeket kell szolgálnia),
 - a projekt szükségességét az infrastruktúra-hierarchia alapján kell bizonyítani,
 - összhangban kell lennie az éghajlatvédelmi, energiahatékonysági és környezetvédelmi célkitűzésekkel,
 - összhangban kell lennie az EU hosszú távú energiapolitikájával (lehetővé téve a

rugalmas és többfunkciós alkalmazást és elkerülve a „megkövesedést” előidéző hatásokat),

- megfelelő költség-hasznon arányt és költséghatékonyságot kell kínálnia,
 - technikailag eredményesnek kell lennie;
81. álláspontja szerint a projektek további rangsorolásának lehetővé tétele érdekében, az alábbi támogathatósági kritériumokat kellene figyelembe venni:
- erősítik-e a tagállamok közötti szolidaritást,
 - a projektek futamideje,
 - mely projektek okoznak minimális környezeti hatás,
 - mely projekt kínálja az érintett csoport számára a legjobb megoldást;
82. rámutat arra, hogy folytatni kell a belső energiapiac integrációját, támogatva különösen az olyan projekteket, amelyek biztosítják, hogy a szomszédos országok jól kiegyensúlyozott nemzeti energiaszerkezettel rendelkezzenek;
83. hangsúlyozza, hogy a verseny és az összes energia-infrastruktúra piacvezérelt fejlesztése előtt álló esetleges akadályokat – beleértve a távfűtést és -hűtést – fel kell számolni;
84. emlékeztet arra, hogy a szigeti területek helyzetéből adódó földrajzi akadályok rendkívül megnehezítik az Unió energiahálózatába való integrálásukat, és hogy az energiafüggőségük csökkentése érdekében különleges eszközöket kell biztosítani a részükre akár a megújuló energiaforrások terén meglévő saját potenciáljuk fejlesztésével, akár az energiahatékonyság és az energiamegtakarítás előmozdításával;
85. hangsúlyozza, hogy a nyilvánosságnak az egyes projektek céljáról és műszaki tervezési adatairól való egyértelmű tájékoztatásával növelni kell az átláthatóságot; kéri, hogy a kritériumoknak való megfelelést nyilvános konzultációk keretében igazolják;
86. úgy véli, hogy nemcsak a nagy infrastrukturális projekteket kell támogatni, hanem a kisebb projekteket is, amelyek nagy hozzáadott értékkel bírhatnak, és gyorsabban befejezhetőek lennének;
87. annak biztosítására kéri a Bizottságot, hogy az „európai érdekű projekt” státuszt elnyert projektek a jóváhagyást követően továbbra is teljesítsék a fenti kritériumokat; úgy véli, hogy egy projekt bármilyen jelentős megváltoztatása esetén annak „európai érdekű projekt” státuszát felül kell vizsgálni;

V. Gyors és átlátható engedélyezési eljárások

88. egyetért azzal, hogy biztosítani kell az európai érdekű projektek kellő időben történő megvalósítását, és üdvözli a Bizottságnak az engedélyezési eljárások ésszerűsítésével, koordinációjuk eredményesebbé tételével és hatékonyságuk javításával és

felgyorsításával kapcsolatos javaslatát, amennyiben tiszteletben tartják a szubszidiaritás elvét és az engedélyeztetés nemzeti illetékességét, annak biztosítása érdekében, hogy az e területeken érvényes határidők ne vegyék el a magánbefektetők kedvét az innovációtól;

89. üdvözi a nemzeti kapcsolattartó hatóságok („egyablakos rendszer”) európai érdekű projektenkénti létrehozását, amelyek egységes igazgatási felületként működnek a projektfejlesztők és az engedélyezési eljárásban részt vevő különböző hatóságok között; úgy véli, hogy – a határokon átnyúló projektek tekintetében – biztosítani kell a nemzeti egyablakos rendszerek közötti további koordinációt és a Bizottságnak az ilyen koordinációban való hangsúlyosabb szerepét; rámutat arra, hogy az egyablakos rendszer új pontjainak létrehozása előtt a Bizottságnak és a nemzeti hatóságoknak teljes mértékben ki kell használniuk a meglévő létesítményeket;
90. hangsúlyozza, hogy valamennyi nemzeti kapcsolattartó hatóságnak függetlennek, illetve politikai és gazdasági befolyástól mentesnek kell lennie; úgy véli, hogy az európai érdekű projekteket benyújtási sorrendben és a jövőbeli bizottsági javaslatban meghatározott határidőn belül kell feldolgozni;
91. hangsúlyozza a projektek időben történő befejezése és az érdekelt felekkel folytatott magas színvonalú párbeszéd fontosságát; sürgeti, hogy a Bizottság hozzon létre többlépcsős figyelmeztetési rendszert arra az esetre, ha valamely tagállam ésszerű határidőn belül nem dolgozza fel az engedélykérelmeket, továbbá hogy szorosan kövesse nyomon, hogy a nemzeti közigazgatási eljárások biztosítják-e az európai érdekű projektek megfelelő és gyors megvalósítását; amennyiben nehézségek merülnek fel, üdvözi az olyan tájékoztató jellegű határidők bevezetését, amelyekben belül a megfelelő illetékes hatóságoknak végleges döntést kell hozniuk; ilyen döntés hiányában arra kéri a Bizottságot, hogy vizsgálja meg, értelmezhető-e a késés úgy, hogy a tagállam hátráltatja az EU belső energiapiacának megfelelő és gyors megvalósítását;
92. felhívja a Bizottságot, hogy figyelembe véve a projektsajátosságok sokféleségét és a projektek területi jellemzőit, állapítsa meg, hogy kialakíthatók-e közös vagy összehangolt eljárások az eseti konkrét kulcsfontosságú intézkedések és bevált gyakorlatok (rendszeres információcsere, a döntések kellő időben történő közzétevése, közös problémamegoldó mechanizmusok stb.) megállapítására, továbbá hogy értékelje, hogy mennyire alkalmas a választottbírói eljárás arra, hogy végleges döntéshozatali eszközként alkalmazják;
93. hangsúlyozza a minél szélesebb körű részvételen alapuló megközelítés szükségességét, és elismeri, hogy az energiainfrastruktúra-projektek helyiek általi elfogadottságának növelése együtt jár a projektek céljaival kapcsolatos megfelelő tájékoztatással és azzal, hogy a helyi lakosság már a lehető legkorábbi szakasztól kezdve részt vesz a projektek kialakításában; szorgalmazza a nem kormányzati szervezeteknek, az iparágnak, a szociális partnereknek és a fogyasztói szervezeteknek a civil társadalom valamennyi szintjén történő részvételét az európai érdekű projektekkel kapcsolatos konzultációs folyamatban; sürgeti a Bizottságot, hogy hozzon létre konzultációs és értékelési rendszert az infrastruktúra lakossági elfogadásával kapcsolatos legjobb gyakorlatok és ismeretek azonosítása és terjesztése érdekében;
94. tekintettel arra, hogy fejlődési potenciáljuk szempontjából mennyire fontosak a régiók

fenntartható energiára vonatkozó stratégiái, hangsúlyozza, hogy létre kell hozni a régiókban alkalmazott bevált gyakorlatok cseréjének fórumát, figyelembe véve a megújuló energiaforrásokra, energiatakarékosságra és energiahatékonyságra szakosodott települések és régiók sikeres példáit; ezzel összefüggésben konzultációs és értékelési rendszer kialakítását kéri lehetőség szerint az infrastruktúra nyilvánosság általi elfogadását szolgáló bevált gyakorlatok és ismeretek azonosítása és terjesztése érdekében;

95. hangsúlyozza, hogy a legnagyobb kihívás abban áll, hogy biztosítsák, hogy a helyi nyilvánosság elfogadja az energiainfrastruktúra-projektek; meggyőződése, hogy a nyilvánosság és a döntéshozók beleegyezése és bizalma csak akkor szerzhető meg, ha nyílt és átlátható vitákat tartanak az energiainfrastruktúra-projektekről szóló döntések meghozatala során;
96. annak értékelésére kéri a Bizottságot, hogy a költséghatékonyság és a lakossági elfogadás szempontjából a meglévő energiaszolgáltatók korszerűsítése és fejlesztése előnyösebb-e új szolgáltatók létrehozásánál;
97. emlékeztet arra, hogy a harmadik csomag kötelezettséget ró a szabályozókra, hogy a díjak megállapításakor a beruházásokat ne csak a szóban forgó tagállamban, hanem az egész EU-ban jelentkező előnyök alapján értékeljék; sürgeti az ACER-t annak biztosítására, hogy tagjai vegyék figyelembe e kötelezettséget; kéri a Bizottságtól, hogy azokban az esetekben, amikor a költségeket és a nyereségeket nem lehet méltányosan elosztani díjmegállapítás révén, végezzen további értékelést arról, hogy a szigorú átláthatóságon alapuló kiegyenlítő intézkedések hasznosnak bizonyulhatnak-e határokon átnyúló projektek vagy az EU energiaügyi célkitűzéseinek elérése szempontjából szükséges belső projektek jóváhagyása tekintetében;
98. szorgalmazza, hogy több információval szolgáljanak az energiahálózatok Európai Unióban betöltött jelentőségével kapcsolatban; kéri a Bizottságot, hogy vegyen fontolóra egy nemzeti és helyi szinten megvalósítandó uniós tájékoztatási és kommunikációs kampányt az uniós energiahálózatokról;

VI. Finanszírozási eszközök

99. megjegyzi, hogy a hálózati beruházások ciklikusak, és ezeket történeti perspektívából kell szemlélni; rámutat arra, hogy az elmúlt évtizedek során a központosított erőművek összekapcsolására kiépített infrastruktúra jó része elavult; rámutat arra, hogy a társadalom elvárja a meglévő infrastruktúrák üzemképes állapotban tartásának és az új infrastruktúra létesítési költségeinek köz- és magánszféra közötti partnerségek és innovatív finanszírozási eszközök kialakítása révén történő optimalizálását; hangsúlyozza, hogy az infrastruktúrakövetelmények pontos megállapítására, valamint a többletkapacitás terén kialakuló „megkövesedés” elkerülésére van szükség, teljes mértékben figyelembe véve a költséghatékony energiahatékonysági potenciált;
100. hangsúlyozza, hogy a szükséges infrastrukturális beruházások költségeinek jó részét a piac hatékony működésének kell biztosítani a megfelelő költségelosztás, az átláthatóság, a megkülönböztetésmentesség és a költséghatékonyság elve alapján és a „felhasználó fizet” elvvel összhangban; felszólítja a Bizottságot, hogy vizsgálja meg,

hogya a meglévő szabályozási ösztönzők hol elégségesek ahhoz, hogy megfelelő üzenetet küldjenek a piac számára, és hogy milyen kiegészítő intézkedések szükségesek, beleértve a költségelosztási szabályok javítását;

101. álláspontja szerint amennyiben nem áll rendelkezésre szabályozói alternatíva és a piac önmagában nem képes fedezni a szükséges beruházást, uniós forrásokra lehet szükség bizonyos korlátozott számú európai érdekű projekt finanszírozásához, amelyek egyedi sajátosságai miatt kereskedelmileg életképtelenek, ám amelyek kidolgozására az EU energiapolitikai célkitűzéseinek megvalósítása érdekében szükség van; úgy véli, hogy állami finanszírozás alkalmazható – amennyiben az nem torzítja a versenyt –, hogy az a pénzügyi eszközök innovatív összetételének kialakításával előmozdítsa a magánbefektetést;
102. megjegyzi, hogy az Európai Regionális Fejlesztési Alap jelentős mértékben hozzájárul az energia- és más infrastrukturális projektek finanszírozásához, és kiemeli a kohéziós politika helyi és regionális szinten betöltött jelentős szerepét az energiahatékonyság és a megújuló energiaforrásokkal kapcsolatos uniós célok elérése terén;
103. hangsúlyozza, hogy a kohéziós és strukturális alapoknak továbbra is központi szerepet kell betölteniük infrastrukturális projektjeinkben; a kohéziós politikai alapokból új ágazati alapok létrehozására irányuló valamennyi törekvést elhibázottnak tartja;
104. felkéri a Bizottságot annak biztosítására, hogy az infrastrukturális beruházások finanszírozása piaci alapú legyen a versenytorzulások megakadályozása és a téves beruházási ösztönzők, valamint a tagállamok közötti indokolatlan fluktuációk elkerülése érdekében azzal a feltétellel, hogy ugyanakkor biztosítja a közérdek védelmét is, különösen helyi és regionális szinten, valamint a különleges földrajzi helyzetű területeken, azaz a szigeteken, a hegyvidékeken és a gyéren lakott régiókban, korlátozott mértékű állami finanszírozás révén, amelynek következtében létrejön a pénzügyi eszközök magánbefektetéseket ösztönző innovatív kombinációja;
105. úgy véli, hogy az Európai Uniónak finanszíroznia kell azokat a kereskedelmi szempontból nem vonzó projekteket, amelyek nem képesek felkelteni a magánberuházók érdeklődését, azonban alapvető fontosságúak az EU elszigetelt régióinak az európai villamosenergia- és gázhálózatokkal való összekapcsolásához, ami az Európai Unióban az egységes energiapiac megteremtésének szerves részét képezi;
106. felszólítja a Bizottságot, hogy az állami finanszírozást csak azon tagállamok számára tegye lehetővé, amelyek maradéktalanul végrehajtották és helyesen alkalmazzák a hatályos uniós jogszabályokat, beleértve a harmadik belső piaci csomagban meghatározott szabályozási előírásokat;
107. felszólítja a Bizottságot, hogy az energiainfrastruktúrák tekintetében vizsgálja felül az állami támogatási szabályokat, és szükség esetén terjesszen elő javaslatokat e szabályok módosítására, hogy lehetővé tegye az államok számára az infrastruktúra korszerűsítésének előmozdítását; felszólítja ugyanakkor a Bizottságot, hogy a projektek állami finanszírozásáról és az állami támogatásról szóló jelenlegi jogszabályokról adjon ki új iránymutató dokumentumot, amely világos kritériumokat tartalmaz az energiainfrastruktúra állami finanszírozására vonatkozóan; hangsúlyozza, hogy ezt a

dokumentumot az Energiaügyi Főigazgatósággal, a Versenypolitikai Főigazgatósággal és a Regionális Fejlesztési Főigazgatósággal közösen kell kidolgozni a bizottsági szabályoknak való bármely ellentmondás megszüntetése érdekében;

108. szorgalmazza, hogy a stratégiai célkitűzések alapján a jövőben megvalósuló energetikai támogatások esetében, mind az infrastruktúra, mind a K+F területén, vegyék figyelembe a földrajzi elvet; továbbá ösztönzi, hogy már fejlett régiók további K+F támogatást csak úgy kaphassanak, ha a támogatott tevékenységet fejletlenebb régiókkal párban végzik;
109. hangsúlyozza, hogy a stabil, kiszámítható és megfelelő szabályozási keret – beleértve a megfelelő megtérülést és az új infrastruktúrával kapcsolatos ösztönzőket – alapvető szerepet játszik a beruházás előmozdításában mind az átvitelben, mind az elosztásban; hangsúlyozza, hogy a szabályozóknak piaci ösztönzőkkel és kísérleti projektekkal kell előmozdítaniuk az új technológiák bevezetését;
110. úgy véli, hogy a magánfinanszírozás elősegítheti a szükséges energiai infrastruktúrák időben történő kiépítését, mivel az infrastruktúrával kapcsolatos kihívás tényleges mértéke akkora, hogy magánbeszélők megfelelő rendelkezésre bocsátására van szükség; úgy véli, hogy amint a magánberuházók foglalkozni kezdenek az infrastruktúra jelentette kihívással, a Bizottságnak világos iránymutatásokat kell meghatároznia a piaci szereplők és magánberuházók közreműködésére az úgynevezett „kereskedelmi vonalak” terén; úgy gondolja, hogy a piac működésére gyakorolt lehetséges hatásokkal kapcsolatos aggályok leküzdhetők, ha a kereskedelmi vonalakat kötelezik arra, hogy teljes kapacitásukat átadják a piacnak;
111. hangsúlyozza, hogy a lehető legnagyobb mértékben ki kell használni az olyan piaci alapú eszközöket, mint a költségmegosztási szabályok javítása, a projektkötvények, a feltöltődő alapok, a megújuló energiával kapcsolatos tőkealapok, a hitelgaranciák, a nem kereskedelmi célú kockázatmegosztó eszközök, a köz- és magánszféra partnerségek finanszírozását serkentő ösztönzők, az EBB-vel való partnerségek – intervenciók kapacitásának és rendelkezésre álló forrásainak növelésével – és a megújuló energiaforrásokkal és az energiahatékonysággal foglalkozó projektek tekintetében a kibocsátás-kereskedelmi aukciós bevételek felhasználása, valamint adott esetben egyéb innovatív finanszírozási eszközök; felhívja a Bizottságot, hogy vegye figyelembe a kevésbé fejlett tagállamok pénzügyi kapacitásait és piaci feltételeit;
112. támogatja azt az elképzelést, hogy közös európai projektkötvényeket bocsássanak ki Európa jelentős infrastruktúraszükségleteinek és strukturális projektjeinek finanszírozására az EU 2020 menetrend keretében, beleértve az energiai infrastruktúra fejlesztésére vonatkozó új stratégiát; úgy véli, hogy az uniós projektkötvények biztosítanák a szükséges beruházást, és elegendő bizalmat teremtenének ahhoz, hogy a nagy beruházási projektek elnyerjék a szükséges támogatást, és így fontos mechanizmussá válnának az állami támogatás maximális hasznosításában; kiemeli, hogy ha Európát fenntartható alapokra kívánjuk helyezni, e projekteknél hozzá kell járulniuk gazdaságaink ökológiai átforgalmazásához is;
113. különösen úgy véli, hogy az uniós projektkötvények az Európában szükséges energiai infrastruktúra-beruházások fő finanszírozási eszközévé válhatnak, segítve a magánprojektekkal foglalkozó társaságokat, hogy tőkepiaci finanszírozást kapjanak a

beruházóktól; felhívja a Bizottságot, hogy gyorsan terjesszen elő jogalkotási javaslatot az uniós projektkötvényekről;

114. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a szabályozók közös módszertant dolgozzanak ki a határokon átnyúló infrastruktúraprojektekkel kapcsolatos költségek felosztása tekintetében, mivel a hálózati infrastruktúra ilyen ösztönzőit többszörös piaci hiányosságok jellemzik, főként a természetes monopóliumok, illetve a verseny hiánya miatt;
115. felhívja a figyelmet az átlátható, arányos, méltányos és megkülönböztetésmentes díjak fontosságára, hogy biztosított legyen az EU szakpolitikai céljainak eléréséhez jelentősen hozzájáruló, határokon átnyúló és belső átviteli infrastruktúrába történő beruházások esetében a megfelelő költségelosztás, a tisztességes fogyasztói árak és a nagyobb versenyképesség; sürgeti a tagállamokat, hogy tartózkodjanak a túlzottan alacsony szabályozott díjak alkalmazásától; üdvözli a Bizottság REMIT-javaslatát;
116. hangsúlyozza az energiahálózatok összekapcsolási kapacitása növelésének fontosságát határokon átnyúló szinten, és rámutat arra, hogy a kitűzött célok, többek között a területi kohézió elérése érdekében fontos a szükséges finanszírozás biztosítása;
117. jobb európai pénzügyi eszközök bevezetését szorgalmazza a regionális és helyi hatóságok által a fenntartható energiatermelést célzó beruházási erőfeszítések támogatása érdekében;
118. üdvözli a Bizottságnak azt a kezdeményezését, hogy 2011-ben egyrészt javaslatot terjeszt elő a költségfelosztásnak a technológiai szempontból összetett vagy határokon átnyúló projektek esetében való rendezésével kapcsolatban, mivel ezt tekintik a határokon átnyúló infrastruktúra fejlesztése előtt álló fő akadályok egyikének, másrészt új pénzügyi eszközt javasol a 2014–2020-as időszak kiemelt projektjeinek támogatására;
119. fontosnak tartja, hogy a jövőben nagyobb hangsúlyt kapjon a beruházások pénzügyi biztosítékainak kezelése, és hogy a tervezett finanszírozási keret kialakítása és a 2014-2020-as költségvetési időszak tervezése között megfelelő összhang legyen;

VII. Infrastruktúrával kapcsolatos egyéb kérdések

120. úgy véli, hogy az Európai Unió területére belépő összes külső csővezeték és az egyéb energiahálózatokat átlátható kormányközi megállapodásoknak kell szabályozniuk, és azokra belső piaci szabályoknak kell vonatkozniuk, beleértve a harmadik felek hozzáféréssel, a rendeltetési helyre vonatkozó kikötéssel, az elosztás és a szűk keresztmetszetek kezelésének felügyeletével, a szerződések időtartamával és a „vidd vagy fizess” kikötésekkel kapcsolatos szabályokat; annak biztosítására kéri a Bizottságot, hogy a jelenlegi és jövőbeli csővezetékek és kereskedelmi megállapodások tartsák tiszteletben az energiával kapcsolatos európai vívmányokat, és kéri, hogy szükség esetén lépjen fel;
121. felszólítja a Bizottságot, hogy szigorítsa tovább a harmadik felek hozzáférése vonatkozó mentességek odaítélését az energiainfrastruktúra terén, és a már odaítélt

mentességeket vizsgálják felül annak ellenőrzése érdekében, hogy szükség van-e még rájuk; megállapítja, hogy ha a projektek számára olyan eszközök révén nyújtanak állami finanszírozást vagy támogatást, mint az EBB által támogatott projektkötvények stb., ennek csökkentenie kellene vagy meg kellene szüntetnie a harmadik felek hozzáféréseire vonatkozó mentességek odaítélésének szükségességét;

122. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak, valamint a tagállamoknak.

INDOKOLÁS

Az Európai Szén- és Acélközösség megalakulása 60. évfordulójának megünneplésére mi sem alkalmasabb, mint elgondolkodni egy egységes európai energetika hálózat létrehozásán. Szintén érdemes megemlékezni arról, hogy 1953. február 10-én Jean Monnet a rádióban bejelentette, hogy „ma reggel óta német, belga, francia, olasz vagy luxemburgi szén helyett immár csak európai szén létezik, amely szabadon képes mozogni e hat ország között, amelyek egységes területnek tekintendők”.

Ma, több évtizeddel később, nagyratörőbb célt tűztünk magunk elé, mivel az az energia teljes egészét érinti.

Az alapvető jelentőséggel bíró szakpolitika meghatározására irányuló legfőbb erőfeszítéseket az EU energiapolitikájáról szóló, 1995-ben megjelent fehér könyv, majd „Az energiaellátás biztonságát célzó európai stratégia felé” című, 2000-es zöld könyv tartalmazza.

Az előbbi a nemzeti piacok integrációját szorgalmazta, és akkoriban a liberalizációt javasolta a forgalom élénkítése érdekében. Az egyesült Európa energiatermelő országaival folytatott párbeszéd olyan energiapolitikaként szerepelt a fehér könyvben, amely túllép a „kétoldalú”, azaz az államok és a Közösségen kívüli energiaszállító országok megközelítésén.

Az utóbbi dokumentum fontos kijelentésekkel indul, mert elismeri, hogy az energiafüggőség nem fog csökkenni, illetve megállapítja, hogy Európa korlátozott mozgástérrel rendelkezik az energiakínálati feltételek terén. Ezért alapvetően fontos a kereslet befolyásolása, mert itt jelenik meg ismét az energiatakarékosság jelentősége, különösen az épületek és a közlekedés tekintetében. Nem szabad elfelejteni, hogy már 2000-ben is számoltak azzal, hogy a Kiotói Jegyzőkönyvet be kell tartani, és Európa, amely annak harcos támogatója volt, különösen szorgalmazta azt.

Az „Európai stratégia az energiaellátás fenntarthatóságáért, versenyképességéért és biztonságáért” című, 2006-os zöld könyvet joggal tekintették az addigi legambiciózusabb dokumentumnak, mivel felsorolja az európai energiapolitika megújított célkitűzéseit: fenntarthatóság és a megújuló energiák előmozdítása, versenyképesség, piacnyitás, ellátásbiztonság és a források diverzifikálása. A zöld könyv ezenkívül igen konkrét javaslatokat fogalmaz meg, többek között a tagállamok összekapcsolásának javítását.

A híres „három húszas” – az üvegházhatású gázok 2020-ig történő 20%-os csökkentése, az energiahatékonyság 20%-os javítása és a megújuló energiaforrások felhasználásának 20%-os növelése – beszédes összefoglalója az európaiak aggályainak, és azt mondhatnák, hogy a szakpolitikai intézkedések irányítúje is, amely iránymutatását az Európai Tanács is magáévá tette.

Ezen elemek mellett annak egyértelmű belátása, hogy a kétoldalú geopolitika (a tagállamok és a termelők közötti megállapodások) elhibázott stratégia, amelyet mint olyat fel kell hogy váltson egy közös politika („egyetlen hang”), amely stratégiának – amennyiben elfogadják az állam- és kormányfők – az energiapolitikát a közös külpolitika részévé kell tennie.

Nagyon fontos valamennyi következtetést levonni a meglévő irányelvekből és az ún. „harmadik energiapiaci jogszabálycsomag” előrejelzéseiből, mivel ezek megalapozzák az európai hálózat megtervezését és az abba történő beruházásokat, és kötelezik az átviteli/szállítási rendszerüzemeltetőket, hogy földgáz- és villamosáram-hálózataikra vonatkozó nemzeti fejlesztési tervek elkészítésével működjenek együtt, és tartsák szem előtt az EU egészének érdekeit.

A Lisszaboni Szerződés rendelkezik az energetikai hálózatok összekapcsolásának elősegítésére irányuló alapvető célkitűzésről.

Valójában igen szilárd politikai kompromisszumokra és jelentős beruházásokra lenne szükség, ha határozott előrelépést akarunk elérni. Az előrelépés soha sem volt egyszerű az Unióban, és pontosan az energiapolitikában túlzott feszültségek vannak a tagállamok között, túlságosan erős nemzeti érdekek érvényesülnek, a piacok pedig túlságosan szétszabdaltak, amely akadályokat csak eltökéltséggel és politikai akarattal lehet legyőzni.

Úgy tűnik, hogy mindkettő – mind a politikai akarat, mind az eltökéltség – megtalálható az „Energia 2020” című közleményben, amely az ez idáig követett módszer gyökeres változását sürgeti olyan létfontosságú vonatkozások terén, mint az energetikai infrastruktúrák és hálózatok, amelyeket aktiválni akar és meg kíván erősíteni az „Erőforrás-hatékony Európa” jelszavával.

Mivel szintén ezek közé a bátor és ötletgazdag elképzelések közé tartozik, üdvözlünk kell az „Energiainfrastruktúra-prioritások 2020-ig és azt követően” című 2010-es közleményt is. Maga Jean Monnet mondta, hogy „Európa megvalósításához lépésről lépésre kell haladni, és a legfontosabb, hogy célunk elég világos legyen ahhoz, hogy ne veszítsük szem elől”.

II

A cél, amellyel foglalkozni fogunk, bizonyos olyan energetikai infrastruktúrákra vonatkozik, amelyek a Bizottság szerint „elavultak és rosszul összekapcsoltak”. Ezen infrastruktúrák alapvető fontosságúak azon célok eléréséhez, amelyeket az EU már évek óta meg kíván valósítani, konkrétan a szénfelhasználás szintjének csökkentése, az ellátásbiztonság szavatolása és a fogyasztóknak biztosított árstabilitás, valamint olyan egységes energiapiac kialakítása, amely elérhető áron biztosít hozzáférést az energiaforrásokhoz a vállalatok és egyéni fogyasztók számára. Ezenkívül meg kell valósítani a tagállamok közötti szolidaritást, mivel nem lehet biztonságról beszélni az európai térségen belüli szolidaritás említése nélkül.

Az északi és balti-tengeri térségekben a szélenergiából származó villamosáram-termelés látványos növekedése tapasztalható, és rengeteg lehetőség rejlik a dél-európai és észak-afrikai megújulóenergia-forrásokban. Ugyanakkor többek között problémát jelent a villamos áram nagy léptékű tárolása, továbbá meg kell oldani az elektromos járművek feltöltésének, valamint a szén-dioxid és a hidrogén szállításának és tárolásának problémáját.

Mindez nem valósulhat meg, ha nem tervezünk újabb hálózatokat és új összekapcsolásokat mind az EU-n belül, mind harmadik országokkal.

Ezek a következők:

- a) a szükséges infrastruktúrák meghatározása,
- b) az „európai érdekű” minősítésű projektek meghatározására vonatkozó szempontok megállapítása, a különböző térségek közötti kiegyensúlyozott fejlődés mellett,
- c) e projektek záros határidőn belüli végrehajtásának garantálása választott bírósági megoldások biztosításával a tagállamokban az engedélyezési eljárások és engedélyezések vitás kérdéseinek rendezésére a vita, a tájékoztatás és a polgárok részvételének szavatolása mellett,
- d) a költségallokáció javítása,
- e) a magánberuházásokat vonzó és előmozdító finanszírozás biztosítása.

III

A villamos energiát illetően a Bizottságnak előrelépést kell tennie azon kiemelt jelentőségű folyosókra irányuló javaslatok meghatározása és megvalósítása tekintetében, amelyek majd az európai szállítási hálózatokat képezik 2020-ra. Ezek konkrétan a megújuló energiaforrásokból származó villamos áram előállításának integrálásához szükséges infrastruktúrák és összekapcsolások. Létfonosságú felgyorsítani a „villamosenergia-szupersztrádák” – mint egy hosszú távú projekt alkotórészeinek – meghatározását és kiépítését, ami nem tűr felelőtlen halasztásokat.

Az új hálózati infrastruktúrának „intelligens hálózatokat” kellene magába foglalnia az új információs és kommunikációs technológiák által számukra biztosítandó lehetőségek révén. Az „intelligens” megoldások így a polgárok szolgálatába állíthatók, akik ezáltal képesek lesznek szabályozni otthoni berendezéseiket annak érdekében, hogy elkerüljék a pazarlást és csökkentsék az egyéni és közösségi költségeket.

A földgázzal kapcsolatban sajátos problémák állnak fenn. Kelet-Európában aggasztó mértékű az egyetlen forrástól való függőség, ami ellátási problémákat idézhet elő olyan kényes időszakokban, amilyeneknek már korábban is tanúi lehettünk. Az ellátási források diverzifikációjának meghatározó elemnek kell lennie egy olyan új politikában, amely az ellátás biztonságára törekszik.

A hagyományos hálózatok és infrastruktúrák egészének területén meg kell vizsgálni a „szén-dioxid-vezetéseket” mint új elemeket, amelyeket a szén-dioxid-kivonás, -szállítás és -megkötés esetében kellene alkalmazni.

IV

Az engedélyek kiadása a különböző tagállamokban különös nehézségnek bizonyult az energetikai infrastruktúrákkal kapcsolatos projektek záros határidőn belüli végrehajtásakor. Belső adminisztratív felépítésének függvényében minden tagállam egyedi szabályozással rendelkezik az ezen típusú engedélyek kiadásával kapcsolatos tekintetében. Az érintett lakosság ellenállása esetenként olyan mértékű, hogy ellehetetlenít vagy nagymértékben megnehezít bármilyen elmozdulást.

Meglátásunk szerint amennyiben egy projektet „európai érdekűnek” nyilvánítanak, a tagállamokon belül egyetlen kapcsolattartó hatóságot kellene kijelölni („egykapus rendszer”).

Ennek a hatóságnak kell a kivitelezők, a hatóságok és az érintett lakossági csoportok közötti közvetítőnek és kapcsolattartónak lennie, és gondoskodnia kell az „egykapus rendszerek” és a Bizottság Energiaügyi Főigazgatósága közötti koordinációról. A polgárok részvételét szintén a kezdeti projektterv kidolgozásának pillanatától kezdve biztosítani kell. Igen fontos, hogy már a fellépések kezdetén az érintett lakosság rendelkezésére álljon a projekttel kapcsolatos összes műszaki, környezeti, gazdasági és jogi információ annak érdekében, hogy a döntésekkel kapcsolatos viták során ki tudják fejteni fontosnak tekintett érveiket és indokaikat. Ugyanez érvényes az eljárás különböző szakaszaira, azaz a végrehajtás előrehaladásakor. A tagállamoknak hatékony módon össze kell hangolniuk a környezeti hatásvizsgálattal kapcsolatos eljárásokat, amelyeket minden esetben a projekt kidolgozásának korai szakaszában kell elvégezni.

Amennyiben mindezek ellenére a projektet leállítják, és fennáll a végrehajtás megghiúsulásának kockázata, a „Stuttgart 21” néven ismertté vált német esethez hasonlóan választott bíróság jelölhető ki.

V

A Bizottság közleményében található számítások egy évtizedre 1 billió euróval kalkulálnak értékelhető eredmények eléréséhez az energiapolitikai célok és az éghajlatváltozás elleni küzdelem terén. Ebből mintegy 200 milliárd euróra lesz szükség az energiaszállítási hálózatokhoz. Ennek fele, azaz 100 milliárd euró közfinanszírozásból kell, hogy származzon, ám az összeg korántsem olyan riasztó, mivel az EU számára munkahelyek, technológiaterjesztés és ezzel együtt az európai technológiai vezető szerep és a GDP-növekedés formájában jelentkező előnyök nem elhanyagolhatóak.

Az egyértelmű hagyományos gazdasági jellegű előnyök mellett meg kell említeni az egyre fontosabb olyan paramétereket, mint a szennyezéscsökkentés, az éghajlatváltozás elleni fokozottabb küzdelem és a polgárok számára biztosított ellátás minőségének javulása.

VI

Nyilvánvaló, hogy az ilyen jellegű nagyratörő projektek elképzelhetetlenek az energiaágazatban működő vállalatok határozott és tevőleges elhatározása nélkül, amelyeknek minden képzelőerejüket és erőfeszítésüket mozgósítaniuk kell a kor kihívásai által diktált nagyszabású projektek megvalósítása érdekében. Ugyanilyen egyértelmű, hogy semmi sem valósítható meg az európai intézmények elkötelezett részvétele nélkül. A dicséretes kezdeményezések és huzamos erőfeszítések ellenére az EU közös energiapolitikája ez idáig nem rendelkezett kifejezetten „európai” lendülettel.

Magának Európának igen komoly kötelezettségvállalásai vannak. Egyrésztől még messze nem sikerült megvalósítania egy egységes belső energiapiacot, másrésztől ideje, hogy a közös célok meghatározása érdekében „egységes hangon” szóljon rövid, közép- és hosszú távon az energiapolitikai kérdésekről. Olyan egységes hangon, amely jól hallható, és amely Európa-szerte hitelesen hangzik az európai polgárok és vállalatok érdekeit szolgálva.

A Bizottság közleménye példa arra, hogy jó irányba haladunk.

Ennek oka, hogy energetikai kiszolgáltatottságunkból kell erőt merítenünk egy energetikai szempontból szilárd és életerős Európa létrehozásához, amely méltó örököse az idén hatvan évvel ezelőtt létrehozott nagyszerű találmánynak, közös bölcsőnknek, az Európai Szén- és Acélközösségnek.

24.5.2011

VÉLEMÉNY A KÖRNYEZETVÉDELMI, KÖZEGÉSZSÉGÜGYI ÉS ÉLELMISZER- BIZTONSÁGI BIZOTTSÁG RÉSZÉRŐL

az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság részére

a 2020-ig tartó időszakban és azt követően érvényesülő energiainfrastruktúra-prioritásokról
(2011/2034(INI))

Előadó: Rovana Plumb

JAVASLATOK

A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság felhívja az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottságot mint illetékes bizottságot, hogy állásfoglalásra irányuló indítványába foglalja bele a következő javaslatokat:

1. hangsúlyozza, hogy az energia-infrastruktúrával kapcsolatos projektek tervezésének maradéktalanul meg kell felelnie az elővigyázatosság elvének; a cselekvési terveket egyedi alapon elvégzett, alapos környezeti hatásvizsgálatnak kell alávetni, a helyi és regionális környezeti körülmények figyelembevételével;
2. hangsúlyozza az EU energia-infrastruktúrája aktualizálásának és korszerűsítésének sürgősségét, annak érdekében, hogy teljesüljenek az EU 2020-ra kitűzött céljai, és hogy 2020 után a megújuló energiaforrások az energiaszerkezet még nagyobb hányadát tegyék ki; kéri intelligens és szuperhálózatok kifejlesztését, összekapcsolások kiépítését és a földgázhálózatok kiterjesztését, ami az ÜHG-kibocsátás csökkentésével járhatna, és növeli az ellátásbiztonságot;
3. hangsúlyozza, hogy jelentős beruházásokat kell végrehajtani az energia-infrastruktúra terén annak érdekében, hogy 2050-ig megvalósítsuk az alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaságra vonatkozó célkitűzésünket; megjegyzi, hogy amennyiben nem valósulnak meg ezek a beruházások, az sokkal magasabb költségekkel járna a környezet minőségének romlása, az emelkedő energiaárak, a versenyképesség visszaesése, az energiaellátás nagyobb mértékű bizonytalansága és a fokozottabb energiafüggőség, valamint a foglalkoztatás és a jólét szempontjából. úgy véli, hogy a kívánt beruházásokat innovatív finanszírozási eszközök kifejlesztése révén meg lehetne valósítani; a beruházások magán-

és állami forrásokból is finanszírozhatók, míg a pénzügyi tranzakciós adóból (FTT), a környezetvédelmi/szén-dioxid-adóból, valamint a felülvizsgált ETS kibocsátási egységeinek árverési értékesítéséből származó bevételek a finanszírozási hézagok áthidalására és a beruházások növelésére használhatók fel, például energiahálózatainknak a megújuló energiaforrásokkal kapcsolatos követelményekhez való hozzáigazítására; üdvözlí az Európai Bizottság által felvetett „projektkötvény-kezdemenyezést”, amelynek célja, hogy nagyléptékű infrastrukturális projektek számára finanszírozást nyújtson, és úgy véli, hogy e forrásokat az intelligens hálózatok kiépítésének elősegítésére kell fordítani;

4. úgy véli, hogy az energia-infrastruktúrát célzó uniós támogatásokat csak akkor szabad alkalmazni, ha a piac nem képes biztosítani a szükséges beruházásokat, mivel e támogatások akadályozhatják a lehetséges innovatív piaci megoldások létrejöttét;
5. hangsúlyozza, hogy az energia területére vonatkozó, környezeti szempontból előnytelen nemzeti és uniós szintű támogatások fokozatos megszüntetése az Európa 2020 stratégia egyik alapvető célja, mivel e támogatások hátrányosan érintik az éghajlatváltozással, a biológiai sokféleséggel, az energiahatékonysággal és egyéb fontos politikai területtel kapcsolatos uniós célokat;
6. emlékeztet a G20-ak által 2009-ben, Pittsburghben elért megállapodásra, miszerint a fosszilis tüzelőanyagok támogatását fokozatosan megszüntetik; úgy véli, hogy idővel fel kell számolni a fosszilis tüzelőanyagokon alapuló infrastruktúra állami támogatását is, és javasolja, hogy az EU által támogatott finanszírozási eszközök esetében a jelentős európai érdeket képviselő és az európai éghajlati és a megújuló erőforrásokkal kapcsolatos célkitűzéseket elősegítő projektek számára kell elsőbbséget biztosítani;
7. megállapítja, hogy ha az energiahatékonyság és a keresletirányítás az európai stratégia szerves részévé válik, a szükséges beruházások költségei alacsonyabbak; ezért újból kéri, hogy 2020-ra vonatkozóan kötelező jelleggel vezessék be a 20%-os energiahatékonysági célkitűzést, 2030-ra és 2050-re vonatkozóan pedig tűzzenek ki ambiciózus hosszú távú célokat; kitart amellett, hogy a keresletirányítás, azaz a berendezések és fogyasztók által elfogyasztott energia – többek között eltérő, adott órához vagy perchez nem kötődő energiaárak révén történő – szabályozásának az európai energiapolitika szerves részét kell képeznie;
8. felhívja a Bizottságot, hogy a 100%-ban megújuló energiaforrásokon alapuló forgatókönyvek alapján és az ambiciózus energiamegtakarítási politikákat figyelembe véve vizsgálja meg a 2050-ig terjedő infrastruktúra-szükségleteket;
9. megjegyzi, hogy az energia-infrastruktúrákhoz jelentős kockázatok kapcsolódnak, többek között a működéssel összefüggők (pl. torlódások, folyamatos ellátás), a környezettel összefüggők (pl. szennyezés, az élőhelyek és a biológiai sokféleség visszaszorulása), a természettel összefüggők (pl. földrengések, árvizek) és emberek/politika által előidézettek (pl. biztonság, terrorizmus); ezért felszólít arra, hogy a kritikus infrastruktúrákról szóló 2008/114/EK irányelv által előírtak szerint az intelligens hálózatok fejlesztésére vonatkozó döntéseket hajtsák végre; javasolja a tagállamoknak, hogy készítsenek kockázati térképet, amely eszközül szolgál a döntéshozatalhoz és az intelligens hálózatok megvalósításával kapcsolatos eredmények figyelemmel kíséréséhez a hálózatok összekapcsolhatóságának fejlesztése érdekében;

10. megjegyzi, hogy az energia-infrastruktúrába való beruházások megvalósulása előtt elemzést kell készíteni arról, hogy mely beruházások kívánatosak, és mely területeken van szükség a tagállamok közötti koordinációra; úgy véli, hogy ezen elemzésekben figyelembe kell venni a fenntartható energiatermelés előnyeit;
11. kéri, hogy készüljön elemzés az infrastruktúrának energiahatékonysági politikák általi minimálisra csökkentésére vonatkozó lehetőségekről, továbbá hogy kiemelt kérdésként vegyék fontolóra a meglévő infrastruktúra korszerűsítését és a meglévő villamosenergia- vagy közlekedési infrastruktúra melletti új infrastruktúrák kiépítését is;
12. megjegyzi, hogy a nemzeti szabályozások közötti eltérések akadályokat gördíthetnek a hatékony beruházások elé; felhívja a Bizottságot, hogy vizsgálja meg ezeket az akadályokat, és tegyen javaslatot a lehetséges megoldásokra;
13. megállapítja, hogy a tőke- és működési költségek mellett az energia-infrastruktúrát érintő projektekkel kapcsolatos építési, üzemeltetési és leállítási feladatok jelentős környezetvédelmi költségekkel járnak; hangsúlyozza, hogy e környezetvédelmi költségeket az életciklust figyelembe vevő költségeken alapuló megközelítés alkalmazásával tekintetbe kell venni a költség-haszon elemzés során;
14. minden energia-infrastruktúra tekintetében a lehető legszigorúbb biztonsági és környezetvédelmi előírások – többek között a tagállamok közötti együttműködési programok segítségével történő – elfogadására szólít fel a nyilvánosság fenntartásainak elosztatása és az emberek körében való nagyobb mértékű elfogadottság előmozdítása érdekében; azt ajánlja a tagállamoknak, hogy nyújtsanak megfelelő tájékoztatást a polgároknak, a civil társadalomnak, a gazdasági szereplőknek és a szociális partnereknek az energia-infrastruktúra továbbfejlesztésének és korszerűsítésének szükségességéről az energiahálózatok megbízhatóságának fokozása, az ellátás biztonságának és a megújuló energiaforrások bevonásának fokozása, valamint annak érdekében, hogy lehetővé tegyék a fogyasztók számára, hogy kihasználhassák az új technológiák és az intelligens energiafelhasználás előnyeit az energiahatékonyság növelése céljából;
15. úgy véli, hogy Európa energia-infrastruktúrájának javítására vonatkozóan uniós megközelítésre van szükség, mivel e célt az egyes tagállamok önállóan nem képesek elérni; megállapítja, hogy a környezetvédelmi előnyök nem feltétlenül azokban az országokban jelentkeznek, amelyek a szükséges beruházásokat végrehajtják; emellett hangsúlyozza, hogy hosszú távú célkitűzésekben kell gondolkodni, mivel a ma megtervezett energia-infrastruktúrának több évtizeden át kell működnie;
16. felhívja a tagállamokat, hogy korszerűsítsék nemzeti energiahálózataikat és kapcsolják össze azokat az európai intelligens szuperhálózattal, ugyanakkor gondoskodjanak jelentős energiatároló kapacitásokról az EU-n belül (ideértve a többfunkciós gáz-/hidrogéntároló létesítményeket, a nagyobb és kisebb vízerőműveket, a napenergiával előállított nagy hőmérsékletet hasznosító és egyéb technológiákat), valamint biztosítsák a megfizethető energia stabil és biztonságos áramlását; ezen túlmenően hangsúlyozza, hogy minden hálózatot úgy kell átalakítani, hogy akadálytalanul lehessen betáplálni a megújuló energia segítségével termelt villamos energiát, és a nagyfeszültségű vezetékek nyomvonalának megválasztásakor a lehető legjobb környezetvédelmi eredményekre irányuló

lehetőségeket maradéktalanul kihasználják, továbbá hogy az energiaveszteség elkerülése érdekében a hálózatokat korszerűsíteni kell; azt is hangsúlyozza, hogy további intézkedéseket kell tenni az elszigetelt területeknek (pl. szigeteknek és peremterületeknek) az európai villamosenergia-hálózattal történő összekapcsolása érdekében;

17. felhívja a Bizottságot, hogy az energia-infrastruktúrára vonatkozó tervek kidolgozása során vegye figyelembe a kibocsátásáthelyezés lehetséges veszélyét, különösen azon államok esetében, amelyek nem EU-tagállamok határán, illetve azok földrajzi közelségében fekszenek; felhívja a Bizottságot, hogy kövesse nyomon a villamosenergia-behozatal, és álljon készen olyan intézkedések bevezetésére, amelyek előírják az importőrök számára, hogy amennyiben a Bizottság a belső piacon tisztességtelen versenyt tapasztal, az ETS-ből kapott kibocsátási egységeket visszaszolgáltassák;
18. megállapítja, hogy az energia területére vonatkozó kutatás és innováció nagy jelentőséggel bír a fenntartható gazdaságra való átállás felgyorsítása szempontjából;
19. üdvözli a Bizottságnak az engedélyezési eljárások felgyorsítására és átláthatóbbá tételére irányuló javaslatát; hangsúlyozza, hogy fokozni kell és egyértelművé kell tenni a nyilvánosság tájékoztatását, a helyi lakosság részvételét a döntéshozatali eljárásban és a polgárok azon jogát, hogy a helyi hatóságok döntései ellen fellebbezzenek, ami növelheti a nyilvánosság bizalmát és a létesítmények elfogadottságát; ebből a célból felhívja a figyelmet a tervek online közzétételének hasznosságára, és hogy valamennyi érdekelt fél számára hozzáférést kell biztosítani.

A BIZOTTSÁGI ZÁRÓSZAVAZÁS EREDMÉNYE

Az elfogadás dátuma	24.5.2011
A zárószavazás eredménye	+: 56 -: 3 0: 1
A zárószavazáson jelen lévő tagok	Elena Oana Antonescu, Kriton Arsenis, Sophie Auconie, Pilar Ayuso, Paolo Bartolozzi, Sandrine Bélier, Sergio Berlato, Milan Cabrnoch, Martin Callanan, Nessa Childers, Chris Davies, Esther de Lange, Anne Delvaux, Bas Eickhout, Edite Estrela, Jill Evans, Karl-Heinz Florenz, Elisabetta Gardini, Gerben-Jan Gerbrandy, Julie Girling, Nick Griffin, Françoise Grossetête, Jolanta Emilia Hibner, Dan Jørgensen, Christa Kläß, Holger Krahnmer, Jo Leinen, Corinne Lepage, Peter Liese, Kartika Tamara Liotard, Linda McAvan, Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė, Vladko Todorov Panayotov, Gilles Pargneaux, Andres Perello Rodriguez, Sirpa Pietikäinen, Mario Pirillo, Vittorio Prodi, Anna Rosbach, Oreste Rossi, Dagmar Roth-Behrendt, Daciana Octavia Sârbu, Carl Schlyter, Horst Schnellhardt, Richard Seeber, Theodoros Skylakakis, Bogusław Sonik, Salvatore Tatarella, Michail Tremopoulos, Åsa Westlund, Sabine Wils, Marina Yannakoudakis
A zárószavazáson jelen lévő póttag(ok)	Matthias Groote, Riikka Manner, James Nicholson, Marit Paulsen, Rovana Plumb, Marianne Thyssen, Michail Tremopoulos, Marita Ulvskog, Vladimir Urutchev

1.

14.4.2011

VÉLEMÉNY A REGIONÁLIS FEJLESZTÉSI BIZOTTSÁG RÉSZÉRŐL

az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság részére

a 2020-ig tartó időszakban és azt követően érvényesülő energiainfrastruktúra-prioritásokról (2011/2034(INI))

A vélemény előadója: Joachim Zeller

JAVASLATOK

A Regionális Fejlesztési Bizottság felhívja az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottságot mint illetékes bizottságot, hogy állásfoglalásra irányuló indítványába foglalja bele a következő javaslatokat:

1. emlékeztet arra, hogy a biztonságos, fenntartható és versenyképes energia, továbbá a hatékony belső összeköttetésekkel rendelkező, integrált és megbízható energiahálózatok biztosítása jelenti az egyik legnagyobb jövőbeli kihívást az összes uniós régió számára; hangsúlyozza, hogy az energiainfrastruktúra korszerűsítése és felújítása, a transzeurópai energiahálózatok és a megújuló energiaforrások támogatása, a hazai villamosenergia- és gázösszeköttetések fejlesztése és az EU elszigetelt részeinek integrálása az európai energiapiacba nélkülözhetetlen feltételei annak, hogy teljesüljenek a „20-20-20” célok és az Európa 2020 stratégia célkitűzései; megjegyzi, hogy a rendszerösszekötés szintje számos országban nem éri el a 10%-os küszöbértéket; hangsúlyozza, hogy az uniós energiapolitikát kontinentális szinten kell koordinálni és meghatározni, valamint hogy a szomszédos országokkal összekapcsolt európai hálózatok ösztönöznék a közös európai energiapiacra zajló versenyt, és növelnék a tagállamok közötti szolidaritást; úgy véli, hogy az Uniónak, a tagállamoknak és a regionális hatóságoknak ezzel összefüggésben nemcsak a határokon átnyúló infrastruktúrák fejlesztése érdekében kell együttműködniük, hanem az olyan infrastruktúrák tekintetében is, amelyek lehetővé teszik a szállítási főútvonalaktól és az azok felé történő szállítást, illetve a nemzeti szintű elosztást; hangsúlyozza, hogy a regionális, valamint a helyi hatóságok a nemzeti „egyablakos rendszerekkel” együttműködve fontos szerepet játszanak a fenntartható tervezésben, az engedélyezési folyamatokban, valamint az energiainfrastruktúra-projektek lakosság körében történő népszerűsítésében;

2. hangsúlyozza, hogy a legnagyobb kihívás abban áll, hogy biztosítsák, hogy a helyi nyilvánosság elfogadja az energiainfrastruktúra-projektek; meggyőződése, hogy a nyilvánosság és a döntéshozók beleegyezése és bizalma csak akkor szerzhető meg, ha nyílt és átlátható vitákat tartanak az energiainfrastruktúra-projektekre vonatkozó döntések felé vezető folyamat során;
3. hangsúlyozza, hogy korszerűsíteni kell az uniós hálózat egészét, továbbá hogy az Uniónak a fenti feladat megoldásában támogatnia kell a tagállamokat és a régiókat, valamint hogy az összes régiót, a legtávolabbi területeket is be kell vonni minden fázisba és minden végrehajtási eljárásba a területi kohézió fenntartásának érdekében;
4. sürgeti, hogy a Bizottság vizsgálja felül a meglévő energiainfrastruktúrákat, és tegyen javaslatokat új infrastruktúrapacitások kialakítására annak biztosítása érdekében, hogy energiainfrastruktúra-politikái minden régió számára megadják a lehetőséget arra, hogy fenntartható energiát állíthasson elő és fogyaszthasson; hangsúlyozza, hogy erre biztonsági és gazdasági okokból egyaránt szükség van;
5. felszólítja a Bizottságot, hogy a fűtés- és hűtéságazat számára készítsen nagyratörő stratégiát;
6. fenntartja, hogy a regionális energiatermelés fejlesztése az energia-önellátás garantálását szolgáló fontos eszköz Európa különböző részein, különösen a balti-tengeri térségben, amely elszigetelt marad, és továbbra is egyetlen beszerzési forrástól függ; megjegyzi, hogy a régiók a felhasználható energiaforrások széles választékával rendelkeznek, ideértve a természeti erőforrásokkal kapcsolatos lehetőségeket, valamint hogy a jövőben azt a célt kell kitűzni, hogy e forrásokat teljes mértékben kiaknázzák az energiatermelés diverzifikálása érdekében;
7. megjegyzi, hogy az ERFA jelentős mértékben hozzájárul az energia- és más infrastruktúra-projektek finanszírozásához, és kiemeli a kohéziós politika helyi és regionális szinten betöltött jelentős szerepét az energiahatékonyság javítása és a megújuló energiaforrásokkal kapcsolatos uniós célok elérése terén;
8. kiemeli, hogy az energiainfrastruktúrákkal kapcsolatos projekteket alapos hatásvizsgálatnak kell alávetni, továbbá ki kell dolgozni az energiainfrastruktúrákkal kapcsolatos vészhelyzetek esetén meghozandó válaszléteket tartalmazó megfelelő terveket, különösen a környezeti katasztrófák elkerülése érdekében; hangsúlyozza, hogy e terveknek előre meg kell határozniuk, hogy műszaki és gazdasági szempontból hogyan kezeljék ezeket az eseményeket;
9. hangsúlyozza, hogy a régiók nemzeti és uniós szinten megvalósuló együttműködése hozzájárul az energiaszigetek felszámolásához és a belső energiapiac kiterjesztéséhez, valamint az energiainfrastruktúra-projektek végrehajtásához; úgy véli, hogy a kohéziós politika európai területi együttműködési célja, valamint a makroregionális stratégiák növelhetik az együttműködési lehetőségeket a határokon átnyúló projektek esetén annak érdekében, hogy hatékony és intelligens összeköttetések jöjjenek létre a nem megszokott helyi és regionális energiaforrások és a nagy energiahálózatok között; hangsúlyozza, hogy az infrastruktúraprojektek megfelelő összehangolása a lehető legjobb költség-haszon arányt biztosíthatja, és maximalizálhatja az uniós alapok hatékonyságát; úgy véli

ezzel összefüggésben, hogy a regionális együttműködést javítani kell, különösen a kialakított prioritások és az európai régiók közötti megfelelő kapcsolat biztosítása érdekében;

10. hangsúlyozza az energiahálózatok összekötő kapacitása növelésének fontosságát határokon átnyúló szinten, és rámutat, hogy a kitűzött célok, többek között a területi kohézió elérése érdekében fontos a szükséges finanszírozás biztosítása;
11. üdvözli az arról szóló határozatot, hogy az „európai érdekű projektek” előtérbe helyezésével a 2020-ig tartó időszakban kisebb számú infrastruktúraprioritást állítanak középpontba; felszólítja a Bizottságot, hogy a projektek kiválasztásához dolgozzon ki pontos kritériumokat, szorosan együttműködve a tagállamokkal, valamint a regionális és helyi érintettekkel;
12. rámutat, hogy folytatni kell a belső energiapiac integrációját, különösen az olyan projekteket támogatva, amelyek biztosítják, hogy a szomszédos országok jól kiegyensúlyozott nemzeti energiaszerkezettel rendelkezzenek;
13. felszólítja az EU-t és a tagállamokat, hogy tűzzenek ki kötelező erővel bíró célokat a tagállamok közötti összeköttetésekre vonatkozóan, akár szakosodott regionális fórumok, akár regionális kezdeményezések révén annak érdekében, hogy könnyebb legyen a tervezés, a végrehajtás, valamint az elfogadott prioritások áttekintése, továbbá hogy beruházási tervek és egyedi projektek készüljenek;
14. hangsúlyozza a déli folyosóval kapcsolatos projektek fontosságát, tekintetbe véve az EU arra vonatkozó alapvető célját, hogy diverzifikálja energiaellátási útvonalait;
15. kitart a kohéziós politika egységessége mellett, és arra kéri a Bizottságot, hogy tartózkodjon az újabb ágazati pénzalapok létrehozásától például az energia- vagy az éghajlat-politika területén; arra biztatja a Bizottságot, hogy az energiapolitikával kapcsolatos intézkedések meghatározása során merítsen a kohéziós politika tapasztalataiból, különös tekintettel a projektek kiválasztására;
16. úgy véli, hogy a strukturális alapok lehetőséget biztosítanak az energiainfrastruktúrákba való egyedi beruházások támogatására; úgy gondolja azonban, hogy az ilyen befektetéseknek olyan régiókra kell korlátozódniuk, ahol politikai és földrajzi okokból kifolyólag a piac túl nehéz helyzetben van ahhoz, hogy megoldást nyújtson az energiaellátás problémáira; felszólít továbbá arra, hogy a strukturális alapoktól származó támogatást alapelveként minden esetben a piaci megközelítés elfogadásától és a közös finanszírozás elvének való megfeleléstől tegyék függővé;
17. felszólítja az EU-t, hogy az egységes uniós energiapiac megteremtésének szerves részeként támogassa az olyan energiaprojekteket, amelyek nem tudnak magánbefektetőket vonzani, de amelyek szükségesek az EU elszigetelt területei energiaigényének kielégítésére úgy, hogy e területek rákapcsolódnak az európai villamosenergia- és gázhálózatokra;
18. támogatja az „intelligens városok” innovációs partnerség azonnali elindítását, és felhívja a fenntartható városfejlesztést szolgáló tervezési folyamatokban részt vevő, érintett

partnereket, hogy támogassák és használják ki jobban a JESSICA és az ELENA által a fenntartható energiába történő helyi szintű befektetések számára biztosított előnyöket, hogy segítsék a városokat és a régiókat megvalósítható beruházási projektek indításában az energiahatékonyság, a tisztán égő és megújuló energiaforrások, valamint a fenntartható városi közlekedés terén; kiemeli továbbá az Európai Szomszédsági és Partnerségi Támogatási Eszköz keretében történő, a szomszédos országokkal való határokon átnyúló finanszírozás előnyeit;

19. megjegyzi, hogy a nemzeti szabályozási rendszerek ösztönzői továbbra sem elegendők különösen az olyan magasabb kockázatú és innovatív projektekhez, mint az intelligens hálózatok; hangsúlyozza, hogy a nemzeti szabályozási keretek kiigazításra szorulnak, és ezzel összefüggésben kéri a Bizottságot, járjon utána, hogy a nemzeti szintű jogszabályi ösztönzők mennyire kielégítőek és megfelelőek; felszólítja a Bizottságot, fontolja meg egy olyan jutalmazó és ösztönző rendszer bevezetését a tagállamok és a régiók számára, amely nemcsak azt segíti elő, hogy az európai érdekeltsgű projekteket gyorsabban elvégezzék, hanem egyúttal támogatja a technológiai irányultságú beruházásokat és a minőségbeli javulást, valamint az innovációt az energiainfrastruktúrák tekintetében;
20. kéri az engedélyezési eljárások felgyorsítását (legfeljebb 5 év) és egyszerűsítését (egyablakos rendszer); hangsúlyozza, hogy a Bizottságnak el kell fogadnia a többszintű irányítási megközelítést, és hogy a regionális és helyi intézkedéseknek fontosabb szerepet kell adni bizonyos területeken az európai érdekű projektek meghatározása tekintetében, és az energiainfrastruktúrával és -biztonsággal, az ellátási útvonalakkal, az energiatermékek előállításának és feldolgozásának helyszíneivel, valamint a tárolással és a hulladékkezeléssel kapcsolatos prioritások meghatározása céljából, mivel a helyi és regionális hatóságok szükségszerű partnerek, ami a tervezést, a finanszírozást és a kommunikációt illeti, és e hatóságokat továbbra is teljes mértékben be kell vonni a projektek tervezésének és végrehajtásának összes fázisába (ideértve a prioritások meghatározását, a projekttervezést, a döntéshozatalt, az alkalmazást és a finanszírozást, a gyakorlati végrehajtást és az értékelést); hangsúlyozza, hogy az engedélyezési eljárások bármilyen uniós szintű közelítésének összhangban kell állnia a szubszidiaritás elvével; hangsúlyozza a kohéziós politika integrált megközelítését, amely több különböző alapot összevon, és felszólítja a Bizottságot, hogy tartsa meg ezt a megközelítést;
21. kéri a Bizottságot, hogy a költséghatékonyság és a nyilvánosság beleegyezése szempontjából vizsgálja meg, előnyösebb-e a meglévő energiafolyosók korszerűsítése és fejlesztése, mint újak kialakítása; kéri továbbá a régiók rendszerösszekötő képességeinek felmérését;
22. úgy véli, hogy a jelenlegi gazdasági helyzet felerősíti az igényt az energetikai ügyek integrált megközelítésének elfogadására, megfelelően figyelembe véve gazdasági, környezeti és társadalmi aspektusait is; rámutat, hogy tekintetbe kell venni kedvező és kedvezőtlen mellékhatásaikat is annak biztosítása érdekében, hogy közép- és hosszú távon minden európai polgár hozzáférjen a biztonságos, fenntartható és megfizethető energiához;
23. emlékeztet, hogy a 3. energiacsomag kötelezi a díjtételekről döntő szabályozókat, hogy nemcsak a tagállamukban jelentkező előnyök, hanem az egész Unió javát szolgáló

előnyök alapján értékeljék a beruházásokat; sürgeti az ACER-t, biztosítsa, hogy tagjai vegyék figyelembe e kötelezettséget, és kéri a Bizottságot, vegyen fontolóra kompenzációs mechanizmusokat azokban az esetekben, amikor a költségeket és a nyereségeket nem lehet méltányosan elosztani a díjtételek kiszabásával, és a kompenzációt az érintett városok és régiók között ossza el;

24. felkéri a Bizottságot annak biztosítására, hogy az infrastrukturális beruházások finanszírozása piaci alapú legyen a versenytorzulások megakadályozása és a téves beruházási ösztönzők, valamint a tagállamok közötti indokolatlan fluktuációk elkerülése érdekében azzal a feltétellel, hogy ugyanakkor biztosítja a közérdek védelmét is, különösen helyi és regionális szinten, valamint a különleges földrajzi helyzetű területeken, azaz a szigeteken, a hegyvidékeken és a gyéren lakott régiókban, korlátozott mértékű állami finanszírozás révén, amelynek következtében létrejön a pénzügyi eszközök magánbefektetéseket ösztönző innovatív kombinációja;
25. felhívja a figyelmet a fenti régiók problémáira, amely régiók kevés piaci szereplővel rendelkeznek, és ennek következtében infrastruktúráik fejlesztése és megújítása lassú; sajnálja, hogy emiatt nem érvényesül minden esetben a „felhasználó fizet” elve, és ezért úgy véli, hogy az ilyen esetekben még szükség lehet közfinanszírozásra annak érdekében, hogy kiépüljön az ahhoz szükséges infrastruktúra, hogy e nemzeti és regionális energiapiacok az európai energiapiac részeként kialakulhassanak; kéri a Bizottságot, hogy vizsgálja felül az állami támogatás ezzel kapcsolatos szabályait, és ha szükséges, tegyen javaslatokat e szabályok módosítására, hogy a tagállamok ösztönözhesék az infrastruktúra korszerűsítését;
26. felszólítja a Bizottságot, hogy adjon ki olyan új iránymutatást a projektek állami finanszírozásáról és az állami támogatásokról szóló, jelenleg hatályos jogszabályokról, amely egyértelmű kritériumokat állapít meg az energiainfrastruktúrák közfinanszírozása tekintetében; hangsúlyozza, hogy a dokumentumot az Energiaügyi Főigazgatóságnak, a Versenypolitikai Főigazgatóságnak és a Regionális Politikai Főigazgatóságnak közösen kell kidolgoznia az egymásnak ellentmondó bizottsági szabályok elkerülése érdekében;
27. kéri, hogy mielőtt elindulnak a határokon átnyúló projektek, vagy továbbfejlesztik őket, kerüljön sor olyan intézkedésekre, amelyek biztosítják a nemzetközi megállapodásoknak, például az Espoo-egyezménynek való megfelelést, és felhívja a figyelmet az energiahálózatok expanziójával összefüggésben a szorosabb együttműködés elősegítésének szükségességére, különösen Oroszország és Fehéroroszország, illetve a balti államok között, és ezzel kapcsolatban az EU és Oroszország közötti energetikai párbeszéd fejlesztésének fontosságára, különös tekintettel az uniós tagállamok és régiók energiabiztonságával kapcsolatos cél elérésére;
28. hangsúlyozza a magánszektorral és a pénzügyi intézményekkel, különösen az Európai Beruházási Bankkal és az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bankkal való szorosabb és hatékonyabb együttműködés fontosságát a szükséges finanszírozás biztosítása érdekében, különösen az elsődleges fontosságú, határokon átnyúló projektek számára; felszólítja a Bizottságot, hogy találjon más innovatív pénzügyi eszközöket, és segítse elő a köz- és magánszféra közötti partnerségek kialakításának támogatását, amely partnerségekhez a helyi, regionális és nemzeti hatóságok ösztönzőket nyújtanak, valamint biztosítják a

szükséges jogi keretet és politikai támogatást; hangsúlyozza, hogy a helyi és regionális hatóságok szintjén ki kell alakítani a műszaki segítségnyújtást és a pénzügyi tervezést annak érdekében, hogy támogassák a helyi szereplők energiahatékonysági projektjeit, például az EBB „ELENA” műszaki segítségnyújtási eszköze és az energetikai szolgáltató vállalatok tapasztalatai kiaknázásának révén, amennyiben energiahatékonysági infrastruktúráról van szó;

29. rámutat, hogy a szigeteket és a hegyvidékeket a helyzetükből adódó földrajzi akadályok miatt rendkívül nehéz az unós energiahálózatba integrálni; felszólítja ezért a Bizottságot, hogy vegye figyelembe a régiókban fennálló eltérő körülményeket, és kifejezetten azokra a régiókra összpontosítson, amelyek sajátos földrajzi és demográfiai tulajdonságokkal rendelkeznek, mint például a szigetek, a hegyvidékek és a gyéren lakott területek annak érdekében, hogy megvalósuljon az energiaforrások fokozott diverzifikációja és a megújuló energiaforrások támogatása, és így csökkenjen az importált energiától való függés; szorgalmazza, hogy a Bizottság 2020-as energiainfrastruktúra-prioritásai közé vegye fel a szigetek energetikai rendszerének sajátos helyzetét;
30. felhívja a figyelmet, hogy kiemelten kell kezelni és támogatni kell a megújuló energiaforrások infrastruktúráját, különösen az intelligens, decentralizált, az energiahatékonyság ösztönzésével párosított energiainfrastruktúrákat a fosszilis tüzelőanyagoktól való függés és a szennyező kibocsátások csökkentése érdekében; rámutat e tekintetben a regionális fejlődés szempontjából a megújulóenergia-termelésben rejlő, a régió sajátosságaitól függő, óriási gazdasági lehetőségekre; ezzel összefüggésben felhívja a figyelmet a megújuló energiaforrásokra és a velük kapcsolatos lehetőségekre a különböző európai régiókban, valamint arra, hogy e területeket el kell látni megfelelően összekapcsolt intelligens hálózattal és elegendő termelési kapacitással; hangsúlyozza továbbá, hogy a megújuló energiaforrásokkal kapcsolatos projektek csak akkor lehetnek sikeresek, ha a nemzeti szállítóhálózatok elég korszerűek az új típusú energia szállításához; e tekintetben bátorítja az Alpok régiójában és az északi országokban a hálózatok összekapcsolását vízerőművekkel;
31. tekintettel arra, hogy fejlődési potenciáljuk szempontjából mennyire fontosak a régiók fenntartható energiára vonatkozó stratégiái, hangsúlyozza, hogy létre kell hozni a régiókban alkalmazott bevált gyakorlatok cseréjének fórumát, figyelembe véve a megújuló energiaforrásokra, energiatakarékosságra és energiahatékonyságra szakosodott települések és régiók sikeres példáit; ezzel összefüggésben konzultációs és értékelési rendszer kialakítását kéri az infrastruktúra nyilvánosság általi elfogadását szolgáló bevált gyakorlatok és tudnivalók megismerése és – ha lehetséges – átvétele érdekében;

A BIZOTTSÁGI ZÁRÓSZAVAZÁS EREDMÉNYE

Az elfogadás dátuma	12.4.2011
A zárószavazás eredménye	+ : 40 - : 0 0 : 1
A zárószavazáson jelen lévő tagok	François Alfonsi, Luís Paulo Alves, Catherine Bearder, Jean-Paul Basset, Victor Boştinaru, Alain Cadec, Tamás Deutsch, Elie Hoarau, Danuta Maria Hübner, Juozas Imbrasas, María Irigoyen Pérez, Seán Kelly, Evgeni Kirilov, Constanze Angela Krehl, Jacek Olgierd Kurski, Petru Constantin Luhan, Elżbieta Katarzyna Łukacijewska, Ramona Nicole Mănescu, Riikka Manner, Iosif Matula, Erminia Mazzoni, Miroslav Mikolášik, Lambert van Nistelrooij, Jan Olbrycht, Wojciech Michał Olejniczak, Markus Pieper, Monika Smolková, Georgios Stavrakakis, Nuno Teixeira, Oldřich Vlasák, Kerstin Westphal, Hermann Winkler, Joachim Zeller
A zárószavazáson jelen lévő póttag(ok)	Karima Delli, Richard Falbr, Marek Henryk Migalski, Elisabeth Schroedter, Czesław Adam Siekierski, Patrice Tirolien, Derek Vaughan, Sabine Verheyen

A BIZOTTSÁGI ZÁRÓSZAVAZÁS EREDMÉNYE

Az elfogadás dátuma	26.5.2011
A zárószavazás eredménye	+ : 38 - : 1 0 : 0
A zárószavazáson jelen lévő tagok	Jean-Pierre Audy, Ivo Belet, Bendt Bendtsen, Reinhard Bütikofer, Maria Da Graça Carvalho, Jorgo Chatzimarkakis, Giles Chichester, Adam Gierek, Fiona Hall, Jacky Hénin, Edit Herczog, Romana Jordan Cizelj, Lena Kolarska-Bobińska, Philippe Lamberts, Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz, Judith A. Merkies, Jaroslav Paška, Anni Podimata, Herbert Reul, Teresa Riera Madurell, Jens Rohde, Paul Rübig, Francisco Sosa Wagner, Ioannis A. Tsoukalas, Claude Turmes, Niki Tzavela, Vladimir Urutchev, Adina-Ioana Vălean, Kathleen Van Brempt, Alejo Vidal-Quadras, Henri Weber
A zárószavazáson jelen lévő póttag(ok)	Antonio Cancian, Jolanta Emilia Hibner, Yannick Jadot, Ivailo Kalfin, Vladko Todorov Panayotov, Algirdas Saudargas, Silvia-Adriana Țicău, Catherine Trautmann